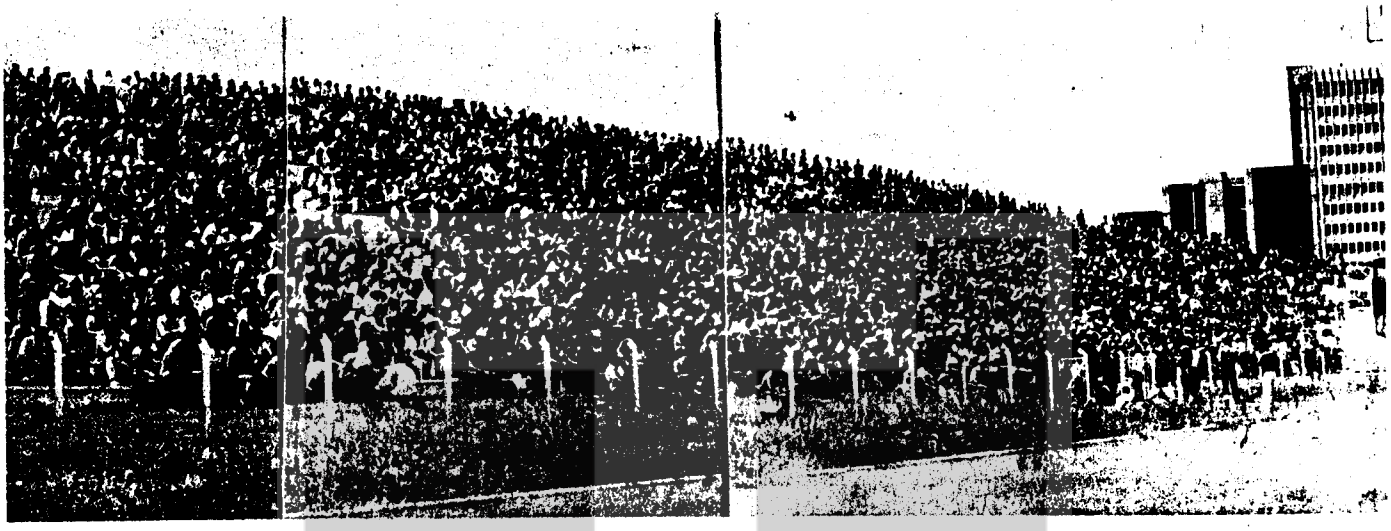
DEVRİMCİ GENÇLİK

ODTÜ ÖTK Y.K. ÇALIŞMA RAPORU (1975-1976)

Devrimci ODTÜ Öğrencileri

Orta Doğu Teknik Üniversitesinde yeni bir dönem başladı. Bu dönemin başlangıcı önümüzdeki öğrenci temsilciliği seçimiyle ayrı bir önem taşıyor. ODTÜ-DER'de de, ODTÜ-ÖTK'da da yönetimde bulunan "DEVRİMCİ GENÇLİK" siyaseti olarak seçimlere "DEVRİMCİ GENÇLİK GURUBU" adı altında katılıyoruz. Bu elinizde bulunan dergi büyük ölçüde 1,5 yıldır yaptıklarımızın, yapamadıklarımızın ve hatalarımızın gözümüzün önünden bir film şeridi gibi geçmesini sağlayacak. Objektif bir gerçeklik varsa, o da şu: Bu yapılanların hatası da sevabı da bize ait, çünkü bunları yaparken tarihi görevleri "muhalefet" yapmak olan hiç bir siyasi görüşün yardımı olmadı, engelden gayrı. Onlar gelıştirdikleri "doğru kararlara uyarız, yanlış kararlara uymayız" (bunun kriteri de kendileriydi !) mantığıyla örgütlülük yerine keyfi davranmayı getiriyorlardı. Diğer taraftan işleri güçleri kendi tekkeleri olan İGD'yi ODTÜ'ye şırınga edebilmek için ODTÜ-ÖTK dışında bağımsız tavır alan, kitle eylemlerine katılmayan, dedikodu ve yalanla gemilerini yürütmeye çalışarak örgütlülüğü zedeleyenler vardı. Ve yönetimde bulunan bizlerin iş yapmaktan doğan ufak hatalarını spekülasyonlarla bizi yıptatmak için kullananlar vardı. Kantin köşelerinde, odalarda "ideolojik mücadele" yaptıklarını söyleyip,genel toplantılarda dut yemiş bülbül kesilenler vardı.

ODTÜ'de yönetimde bulunduğumuz 1,5 yılda, acı tatlı olaylar oldu, örneğin saflarımızdan bir Semih Erbek arkadaşımız ayrıldı. Ancak mücadelemiz omuz omuza devam etti. Bazen sizlere ters düşebildik ama yaptığımız toplantılarda, forumlarda, sizin eleştirileriniz, önerileriniz, bizim önerilerimiz ortak fikir edinmemizi getirdi. İşte bu ortak fikir doğrultusunda ortak hareket etmemiz ÖTK örgütlülüğünde verdiğimiz mücadelenin sağlıklı olmasına en büyük destekti. Gerçekten biz yaptığımız işlerde 10.000 kişinin arkamızda olduğunu gördük ve hissettik. Eğer öyle olmasaydı biz 9 kişi okyanustaki fındık kabuğundan farksız olurduk.

Bu yayınımız sizin bizleri, yani "DEVRİMCİ GENÇLİK GRUBUNU" değerlendirmenizde bir kriter olacak, örneğin bir Semih Erbek arkadaşın cenazesi, örneğin bir yurt aranması, göl bayramı, mitingimiz, akademik- demokratik mücadelemiz v.s.

Bu dergimizde somut eylemlerimizin temel tespitlerini, Türkiye'yi nasıl değerlendirdiğimizi, buna bağlı olarak gençlik mücadelesi anlayışımızı ve ODTÜ'de verdiğimiz özerk ve demokratik üniversite mücadelemizi, bir kez daha vurguladık. Hep birlikte aktif olarak katıldığımız anti-faşist mücadelemizi anlattık. Yapmaya çalıştıklarımızı,başarılarımızı, hatalarımızı, eksikliklerimizi sergiledik, gelecek dönem için önerilerimizi açtık. Bu anlattıklarımız ışığında tüm ODTÜ'lü devrimci arkadaşlarımızın ortak mücadelesiyle yeni yeni mevziler kazanacağımıza olan inancımızı belirttik. Kısacası, sizlere 1.5 senenin hesabını vermeye çalıştık.

Bugüne kadar ülkemizde süren devrimci mücadeleye en önde, yiğitçe katılan tüm devrimci ODTÜ kitlesinin önümüzdeki seçimlerde örgütünü, doğru devrimci görüşün önderliğine vereceğine inancımız tamdır. Doğru devrimci siyaset önderliğinde sürdürülmeyen mücadelenin başarıya ulaşamıyacağını hepimiz biliyoruz. Bu güne kadar olduğu gibi,bugünden sonrada devrimci ODTÜ'lüler mücadele bayrağını en önde taşıyacak ve onu daha da yüceltecekler.

Bizler "DEVRİMCİ GENÇLİK GURUBU" olarak 1. yıllık yönetimden sonra yeni yapılacak seçimlerde yeniden yönetime adayız. Günümüzdeğin sürdürdüğümüz devrimci mücadelemizi daha ileri mevzilere ulaştırmaya kararlıyı

Hepinize eski ÖTK-YK ve "DEVRİMCİ GENÇLİ GURUBU" adına devrimci selamlar.

YAŞASIN GENÇLİĞİN DEVRİMCİ EYLEMİNİN BİRLİĞİ!

DEVRİMCİ GENÇLİK GURUBU

EMPERYALİZM

ÜLKEMİZDE GENELDE VERİLEN MÜCADELE EMPERYALİZME VE FAŞİZME KARŞI VERİLEN MÜCADELEDİR. BU ANLAMDA GÖRÜŞLERİMİZİ BU GENELDEN SOYUTLAMIYORUZ.ODTÜ'DE VERDİĞİMİZ MÜCADELE GENELDE ÜLKEMİZ TAHLİLLERİ VE BU TAHLİLLERE UYGUN OLARAK VERDİĞİMİZ MÜCADELEYE GÖRE BİÇİMLENİR. EMPERYALİZM, FAŞİZM VE ÜLKE TAHLİLLERİ IŞIĞINDA GENÇLİK MÜCADELESİ ELE ALINABİLİR. ODTÜ'DE YAPILAN İŞLERİN TABLOSU BU ÇERÇEVEDE DEĞERLENDİRİLECEĞİNDİN GENELİ, YANİ EMPERYALİZM HAKKINDA GÖRÜŞLERİMİZİ AÇMAYI UYGUN GÖRDÜK.

LENİN'DE EMPERYALİZM TEORİSİ

"Emperyalizm tekelci kapitalizmdir" diyor Lenin, yani emperyalizm döneminde serbest rekabetçi kapitalizm kendi zıddı tekelci kapitalizmi doğurmuştur. Emperyalizm dönemiyle birlikte artık kapitalizm ilerici niteliğini yitirmiştir,yani üretici güçlerin gelişiminde bir engel niteliğindedir. Ancak bu iradi, (bilinerek) gündemegelen bir olay değildir, bizatihi ekonominin gelişimi bunu zorunlu kılar, bu durumda emperyalizm,kapitalizmin politik bir tercihi değildir. Üretici güçlerin gelişiminin engellenmesine muhtevasını Stalin'in deyimiyle "azami kar kanunu" verir. Serbest rekabetçi dönemi belirleyen kanun "artık-değer" kanunudur, kapitalist karını artırmak için (mallar piyasada değerlerine dönüştüğünden) üretici güçleri geliştirir. Tekelcilik döneminde ise mallar değerlerinin üstünde tekel fiyatlarına dönüşürler, yeni bir kar ortaya çıkar, "TEKEL KARI". Böylece üretici güçlerin geliştirilmesi zorunluluğu ortadan kalkar. Rekabetçi dönemde karını arttırmak için üretici güçleri geliştirme zorunluluğu olmadan tekel karı ayrıca tekellerin "artık-değer" kârı yoluyla oluşan işçi sınıfıyla çelişkisine diğer tekel fiyatları ile mal satın alan emekçi sınıflarla olan çelişkisini de ekler. Bu tekellerin dışında emperyalizmi Lenin'in tanımıyla görelim.

"...Emperyalizm, tekellerin ve mali sermayenin, egemenliğinin kurulduğu; sermaye ihracının birinci planda önem kazandığı; dünyanın uluslararası tröstler arasında paylaşılmasının başlamış olduğu ve dünyadaki bütün toprakların en büyük kapitalist ülkeler arasında bölüşülmesinin tamamlanmış bulunduğu bir gelişme evresine ulaşmış kapitalizmdir." (Lenin, Emperyalizm, sayfa, 111)

Emperyalizmin tekelci kapitalizm olduğu esprisini kabaca yukarıda incelemiştik. İkinci olarak "sermaye ihracı" olgusuna bir göz atalım.

"...Serbest rekabetin tam olarak hüküm sürdüğü eski kapitalizmin ayırıcı niteliği emtia ihracı idi. Tekellerin hüküm sürdüğü bu günkü kapitalizmin ayırıcı nitcliği ise sermaye ihracıdır." (a.g.e., sayfa 77) Bu tanımlamadan çıkarak emperyalizm döneminde meta ihracının olmadığı sonucuna varmak yanlıştır. Tanım belirleyici olmak sorunuyla ilgilidir. Lenin bunu şöyle belirtiyor.

".. Sermaye ihracı meta ihracını da harekete geçiren bir araç haline gelmektedir." (age,sayfa 82) açıklanması gereken bir terim de "mali sermaye" terimidir. Emperyalizm dönemiyle birlikte banka sermayesi ile sanayi sermayesi kaynaşmış ve içiçe geçmiştir bu iki sermayenin kaynaşmasıyla ne "banka sermayesi" diyebileceğimiz, ne de "sanayi sermayesi" diyebileceğimiz yeni bir sermaye oluşmuştur. Bu sermayeye "mali sermaye" veya "finans kapital" denir. Bu "mali sermaye" temeli üzerinde bir "mali oligarşi" kurulmuştur. Lenin bu yeni sermayeyi şöyle anlatıyor.

"...Üretimin yoğunlaşması ile, bunun sonucu olarak, tekeller,sanayinin ve bankaların kaynaşması ve içiçe girmesi -işte mali sermayenin oluşum tarihi ve bu kavramın özü". (age, sayfa 60)

İşte bu olgular sonucudur ki "dünyayı aralarında bölüşen uluslararası tekelci kapitalist birlikler kurulmuştur" ve "en büyük kapitalist güçlerce dünyanın toprak bakımından bölüşülmesi tamamlanmıştır."

Mücadelemiz somut programlar üzerinde odaklaşmalıdır.

Hepimizin ortak mücadelesiyle hayata geçirebileceğimiz programımızı şöyle açıklıyoruz:

Kapitalizmin kanunlarının hüküm sürmesinden dolayı günümüzde gerçek anlamda DEMOKRATİK ve ÖZERK ÜNİVERSİTE'den söz edilemez. Çünkü emperyalizm, ekonomik sömürüsüne ortam hazırlamak, kurulu düzeni çıkarlarına zarar vermeyecek biçimde yürütebilmek için Kültür alanını da denetlemek ister. Kısacası emperyalizmin KÜLTÜR SÖMÜRÜSÜ vardır. Ancak hal böyle ise "bu uğurda mücadele edilmez" anlayışı yanlıştır. Burjuva demokratik sınırları içinde de olsa mücadele kıyasıya yürütülmelidir. Bu anlamda geçtiğimiz dönem DEMOKRATİK ve ÖZERK ÜNİVERSİTE mücadelemizde ODTÜ üzerindeki taleplerimizin bir kısmının uzun, bir kısmının kısa vadede çözüme ulaşabileceğini düşünerek bazı tespitler yaptık. Bu tespitlerimizin büyük bir kısmı yürütme kurulunca geçtiğimiz dönemde gündeme getirilmiş ve üzerinde çalışılmaktadır . Kesin sonuçlara ulaşılabilmesi ancak hepimizin ortak mücadelesi sonucunda olacaktır. Önümüzdeki dönemde arkadaşlarımızın yeni önerileri, yeni muhtevalarıyla daha da zenginleşecek, billurlaşacak olan bu taleplerimizi ortak mücadele sonucu hayata geçireceğimize inancımız tamdır. Tesbit ve önerilerimizi şöyle sıralayabiliriz:

1- ODTÜ ÖZEL KURULUŞ YASASI KALDIRILMALIDIR!

Demokratik ve özerk üniversite anlayışına ters düşen, haklarımızı kısıtlayan ODTÜ özel kuruluş yasası kaldırılmalıdır. Bunun için tüm demokratik kuruluşların desteğini alarak sosyal gelişmeye ve halkımızın gereksinmelerine dönük bir yasa için mücadele verilmelidir.

2- MÜTEVELLİ SİSTEMİNE HAYIR!

Amerikan Üniversiteleri örnek alınarak kurulan ODTÜ'de, Oligarşi tarafından oluşturulan ve onun politikasının ODTÜ'deki uygulayıcısı olan MÜTEVELLİ HEYET sistemi vardır. En kısa zamanda İSTİFASI uzun vadede de KALDIRILMASI için mücadele edilmelidir.

3- ODTÜ,REKTÖRÜNÜ KENDİSİ SEÇMELİ VE KENDİSİ DENETLEMELİDİR!

ODTÜ'de yöneticilerin seçilmesinde tam bir anti-demokratik sistem uygulanmaktadır. Siyasal iktidarlarca atanan ODTÜ ile yakından uzaktan ilişkisi olmayan kişilerden oluşturulan Mütevelli Heyet günün şartlarına ve üniversite içindeki dengeye göre bir rektör tayin etmekte veya görevden alabilmektedir. Üniversitemizde rektörün seçiminde öğretim-üyesi -işçi-öğrenci temel üçlüsü belirleyici olmalı ve denetimini de bizatihi kendisi yapmalıdır. Özerk-Demokratik Üniversite talebi içinde bu temel bir unsurdur. Bu işlerliğin gerçekleştirilebilmesi için çok yönlü çalışmalara hızla girilmeli ve bu yolda halen sürdürülen mücadelemize yeni boyutlar kazandırmalıyız.

4- ÖĞRENCİ TEMSİLCİLİĞİ YASALLAŞMALIDIR!

Zorlu mücadeleler sonucu elde edilen ÖĞRENCİ TEMSİLCİLİĞİ bir an önce yasallaşmalıdır. Akademik konsey tarafından tüzüğü kabul edilmesine rağmen, Mütevelli tarafından kabul edilmemiştir. Temsilcilik tüzüğünün kabul ettirilmesi için mücadele edilmelidir. En kısa zamanda yasallaşması sağlanmalıdır.

5- ÖĞRENCİLER-İŞÇİLER-ÖĞRETİM ÜYELERİ YÖNETİMDE SÖZ SAHİBİ OLMALIDIR!

Bilindiği gibi ODTÜ'de tüm hak ve yetkiler Mütevelli elindedir. Heyet istediği gibi kendi çıkarları doğrultusunda yasa çıkarmaktadır. Öğrencilerin-işçilerin-öğretim üyelerinin yönetimde söz hakkı yoktur.En geniş biçimde yönetime fiili katılma hakkı için mücadele edilmelidir.

6- DERS KİTAPLARI SÖMÜRÜSÜNE VE ÇAĞDIŞI İÇERİĞİNE HAYIR!

Eğitimin sürdürülmesinin temel araçlarından biri olan ders kitapları öğrenciye pahalıya mal olmaktadır. Ders kitaplarının üniversite tarafından ucuza basılması sağlanmalıdır. Diğer yandan hiçbir düzeyde bilimsel yanı olmayan bazı kitapların kaldırılması,yerine sosyal yaşantımıza ışık tutan,halkımızın gereksinmelerine çözüm getirebilecek kitapların eğitime katılması sağlanmalıdır.

7- DÖNEM UZATILMALIDIR!

Bu dönemin kısalığı ve geçmiş deneyimleri -mizinde gösterdiği sonuç şudur ki; dönemin, kısalığı öğrenciler için "KIYIMDIR". Dönem uzatılmalı ve eğitim daha bir işlerlik kazanmalıdır. Dönemin kısalığı akademik baskı aracı olmamalıdır. Kısa sömestrelere karşı çıkılmalıdır.

8- KAFETERYA VE KANTİNLER İHTİYACA CEVAP VERMELİ, BEŞİN DEĞERİ YÜKSEK KALİTELİ YEMEK SERVİSİ YAPILMALIDIR

Her geçen yıl gittikçe büyüyen ve nüfusu hızla artan üniversitemizin kafeterya ve kantinleri ihtiyaçlarımızı karşılayamaz hale gelmiştir. Kapılardan dışarı taşan kuyruklar öğle saatlerinin normal görüntüsü arasına girmiştir. Acil olarak kafeterya içersinde yeni bir düzenleme yapılarak banko sayısı artırılmalı ve ek kafeterya yapımı için idare zorlanmalıdır.Bölüm kantinlerinin de soğuk büfe haline getirilmesi için girişimlere geçilmelidir. Bu yolda şimdiye kadar yapılan çalışmalar hızlandırılmalı,kaliteli ve besin değeri yüksek yemek servisi kısa zamanda sağlanmalıdır.

9- PASTANEYE YENİ BİR BİÇİM VERİLMELİDİR!

Çeşitli sebeplerden ötürü kapanan pastane yeni bir işlerlik kazandırılarak açılmalıdır, arkadaşların hizmetine sunulmalıdır. Öğrenci Temsilciliğince pastane fonksiyonunun ötesinde öğrenci temsilciliğinin toplantı-seminer-tartışma yeri olarak da kullanılmalıdır.

10- ALTI YILDA MEZUN OLMA ŞARTINA HAYIR!

Yeni yönetmeliğin 42. maddesine göre 6 yıl içinde mezun olmayan veya mezun olamayacağı anlaşılan öğrencilerin üniversite ile ilişkileri kesilir. Yürürlükteki yönetmelikle -rin diğer maddelerinin bu maddeyle olan bağlılığı düşünülürse tamamen anti-demokratik bir işlerliğe sahip olan bu maddenin kaldırılması gerekir. Bu voldaki çalışmaların yanında kısa vadede "ÖNCELİKLİ DERSLER" kaldırılmalıdır. Her akademik yılda verilecek bütün derslerin her dönem verilmesi sağlanmalıdır.

11- SEÇMELİ DERS SORUNU ÇÖZÜMLENMELİDİR!

Yönetmeliğin 27.maddesine göre seçmeli dersler öğrencinin isteği gözönüne alınarak ilgili bölümlerce kararlaştırılır, denmesine rağmen uygulama böyle olmamaktadır. Bu uygulamanın kalkması için her dönemin başında seçmeli dersler öğretim üyesi öğrenci katılımıyla oluşan bir kurul tarafından saptanmalıdır. Ve bir dönemde seçmeli dersten FF yada FD alan öğrenci onu takip eden dönemde de onun yerine başka bir seçmeli ders seçme hakkına sahip olmalıdır.

12- "ADD" ve "DROP" İŞLEMLERİNİN TAMAMLANMA TARİHİ AYNI OLMAMALIDIR!

Genellikle "drop" süresi oldukça kısa tutulmaktadır. Bu süre öğrencinin ders hakkında kabaca bilgi edinmesine yetecek derecede değildir. DROP işleminin öğrenciye hiç bir yararı olmamaktadır. DROP işlemi o dersin ilk mid-term sınavlarından 1 hafta sonraya kadar uzatılmalıdır.(Süre konusu ve uygulanması arkadaşlarımızın yeni önerileri ve ortak alınacak kararla kesinlik kazanmalıdır.)

13- YÖNETMELİĞİN 40. MADDESİ GENİŞLETİLMELİDİR!

Bu madde en çok iki dersten FF yada FD notu alan son dönem öğrencilerine eksikliklerini tamamlamak yada yeni bir sınava girmek üzere engeç ertesi dönem başına kadar ek bir süre tanır. Bu hak repeat ve dismissed döneminde olan öğrencilere de uygun bir yöntemle tanınmalıdır.

14- ŞARTLI FF SİSTEMİ GETİRİLMELİDİR!

Hiçbir ders için direkt FF notu yani sıfır verilmemelidir. FF ancak öğrencinin dersi almasına rağmen o dersi almamış gibi davranması halinde verilmelidir. Ancak öğrenci derslere, laboratuvarlara katılmış, başarılı olmamışsa FF yerine FD verilmelidir.

15- LİSANS ÖĞRENCİLERİNİN HAKLARI KISITLANMAMALI!

Yürürlükteki yönetmeliğin 36. maddesi insan hak ve özgürlüklerini kısıtlayan anti-demokratik bir içeriğe sahiptir. Bir dönemde o döneme ait not ortalaması 2.00 den az olan lisans öğrencilerinin üniversitedeki ders dışı faaliyetlere katılmayacağını ifade eden bu madde yönetmelikten çıkartılmalıdır.

16- STAJ YAPAN ÖĞRENCİLERİN İHTİYAÇLARI KARŞILANMALIDIR!

Staj yapma zorunluluğu olan bölümlerde staja gidecek öğrencilere stajdan önce okulda stajla ilgili kısa süreli kurslar açılmalı, herkese staj yeri bulunmalı ve staj sürecinde arkadaşlarımızın her türden ihtiyaçları karşılanmalıdır.

17- ÖĞRENCİ TEMSİLCİLİĞİ DAYANIŞMA FONU KURULMALIDIR!

Öğrenci temsilciliği denetimi altında, Üniversitedeki öğrencilerin gereksinmelerini karşılayan ve aynı zamanda maddi yönden güçlük çeken arkadaşlara yardım etmek için bir fon kurulmalıdır.

Ayrıca yurtlar çapında aynı amaca hizmet eden bir fon da kurulmalıdır.

FAŞİZM

FAŞİZM VE OLİGARŞİ

Ülkemizde burjuvazinin siyasi egemenlik biçiminin temelini niçin faşizmin oluşturduğu sorunun ele alınışı, sömürge ve yarı-sömürge ülkelerin tarihi gelişiminin izlenmesinde, gelişmenin karakteristiklerinin doğru tesbit edilmesinde yatmaktadır. Bizim gibi ülkelerde siyasal yapının şekillenişi emperyalizmin varlığından bağımsız düşünülemez, aksine onunla birlikte ele alınmalıdır. Emperyalizmin ülke iç dinamiklerine müdahalesi ve bu müdahalenin tarih içinde aldığı somut biçimlenmeler, siyasi yapının irdelenmesinden hareket edilmesi gereken temel kriterdir. Emperyalizmin bu ülkelere müdahalesi bu ülkelerin burjuva demokratik devrim süreçlerini kendi dinamikleriyle tamamlamasına engel olmuş, yarı çarpıtılmış ve dışa bağımlı hale sokulmuştur, ilişkilerin temelini oluşturan kâr dürtüsü belli bir tarihi gelişim içinde kırsal kesimlerde dahi mevcut yapıyı parçalayarak sömürge ülkelerde kapitalizmin gelişimini getirmiş bu ise Emperyalizm çağında bir tekelci sermayenin doğuşunu zorunlu kılmıştır. Faşizmin temel belirleyicisi olan Tekelci Sermaye ülkenin emperyalizmle olan ilişkisi nedeniyle belli bir tarihi dönemden itibaren (evrensel olarak 44'lerden, bu süreç ülkemizde 60 sonrasına kadar uzatılabilir) devlet aygıtı içinde egemen duruma gelmeye, siyasal yapıyı yönlendirmeye başlamıştır.

Lenin, "emperyalizm, demokrasinin yerine oligarşiyi geçirmeye çabalar" diyordu. Bundan dolayı tarihi olarak gerici bir nitelik kazanan sermaye Tekelci karakterinden ötürü siyasi egemenliğini Faşizm ile sürdürme özelliğine sahip olmuştur. Ama gerek güçlü bir işçi sınıfı hareketinin varlığı, gerek sömürgelerden aldığı payla kendi işçi sınıfını aristokratlaştırması, yani yönetiminin sarsılma tehlikesinin azalması onu bu devlet biçimine başvurmaya pek nadir anlarda itmektedir. Kısaca belirtmek istediğimiz, faşizmin maddi şartlarının Tekelci Sermayenin egemen olduğu tüm yönetimlerde varolduğudur.

II. Dünya Savaşı sonrası klasik sömürgecilik metodlarına ilave olarak yeni sömürgecilik metodlarını geliştirmiş sömürge ülkede sanayileşme yukardan aşağıya gerçekleştirilmeye çalışılmıştır. Kapitalizm süreç içinde hakim üretim biçimi olmaktadır. Böylece kendi iç dinamizmiyle rekabetçi dönemini yaşayamıyan tekelci sermaye yukardan aşağıya geliştirilmiştir. Yani kendi sanayi devrimini yapamıyan, emperyalizm tarafından yönlendirilen tekelci sermaye siyasi iktidara da süreç içinde egemen olurken bu iktidarı emperyalizmin çıkarlarına uygun olarak diğer güçlerle paylaşıyordu. Bu güçler kapitalizm öncesi üretim ilişkilerini temsil eden unsurlar olarak tanımlanabilir. Böylece zayıf bir dinamizme sahip olan cılız tekelci sermaye sömürüsünü bu sınıflarla paylaşmak zorunda kalıyordu. Başka bir deyişle bu o ülkenin burjuva demokratik devrimini tamamlamadığını, o süreç içinde bulunduğunu gösterir. Burjuvazi feodalizm ve diğer gerici unsurları devrimci bir şekilde tasfiye edemez. Tarihsel olarak bu sürecin kendisi tarafından tamamlanmasının koşulları ortadan kalkmıştır. Tüm bu saydığımız nedenlerden dolayı demokratik hak ve özgürlüklerden aşırı rahatsızlık duyar ve bunlara karşı tahammülsüzdür.

Burjuva Demokratik Devrim tamamlanmadığı, yani burjuvazi bu süreci devrimci bir şekilde tamamlayıp burjuva demokrasisini siyasi yönetime egemen kılamadığı için ülkede bir burjuva demokrasisinden bahsetmek imkansızdır. Sömürge ülkelere has bir siyasal yapı oluşmuştur. İçinde demokrasi ögesini ve faşizm ögesini birlikte taşıyan bu siyasal yapının asli yönetim metotlarını "terör" ögesi, "zor" ögesi oluşturduğu için ve cılız bir demokrasi unsurunu ihtiva ettiği için bu yapı "sömürge tipi faşizm" olarak adlandırılmaktadır.

Sonuç olarak yarı-sömürge ülkelerde tekelci sermayenin egemen unsurunu oluşturduğu oligarşilerde, devlet biçimi faşizmdir. "Sömürge tipi faşizm" olarak adlandırılan bu yapılarda demokrasi ve faşizm ögeleri (yönetim metodları) bir arada bulunmaktadır. Diğer sömürücü sınıflarla ve özellikle küçük ve orta burjuvaziyle denge durumunun sağlandığı dönemlerde "demokrasi" unsuru nispeten ön plana çıkmakta (60 sonrası) tekelci sermayenin tek başına iktidar olmaya çalıştığı dönemlerde faşizm ögeleri daha çok ağırlık kazanmaktadır. Fakat bir bütün olarak bu devlet biçiminin temelini faşizm ögesi oluşturmaktadır. Tekelci sermaye ancak belirli tarihi dönemlerde açık faşizme başvurmakta bunun dışında yönetimini içinde cılız demokrasi unsurunu da ihtiva eden kurumsal faşizm ögeleriyle yürütmeye çalışmaktadır.

Ülkemizde "sömürge tipi faşizmin" değil "burjuva demokrasisinin" siyasal yapıya egemen olduğunu, bir ekip (genellikle revizyonist olarak, adlandırılan TİP, TSİP, İGD vs.) açık faşizme geçiş sürecinin asli ögesinin yukardan aşağı, faşizmin uygulanması olarak değilde, aşağıdan yukarıya kitle tabanı yaratma olarak görmektedirler. Yani ülkemizde Tekelci Sermayenin açık faşizm talebini gerçekleştirmek için yaptığı şey kitle tabanı yaratarak aşağıdan yukarıya iktidarı ele geçirmektir. Dolayısıyla bu saldırı ve terörle faşizm hergün biraz daha tırmanmaktadır. Böylece tam dikkati sürecin asli ögesi (kurumsal faşizmden açık faşizme yukardan aşağıya geçiş) üzerine değilde bu asli ögeyi elde etmek için taktik bir unsur olarak kullanılan tali ögeye (aşağıdan yukarıya kitle tabanı yaratma) çekilmiştir. Sorun bu tırmanmayı engelleme sorunudur(!)

Bu görüşü benimseyenler faşizmi rejim dışı bir yerden beklerken, faşizmi dışarıdan getirmek için kapının arkasına evdeki bütün eşyaları yığmaya "faşizme geçit vermemeye" çalışırken evin içindeki canavarı göremez, ona en geniş hareket imkanı sağlar, en rahat gelişme fırsatını verirler.

SONUÇ:

Ülkemizde anti-faşist mücadele özünde bir devrim mücadelesidir. Faşizm rejimin dışından bir yerden gelecek birşey değildir ve yukardan-aşağı olarak devlet aygıtının içinde zaten vardır. Bugün sözkonusu olan mevcut gizli faşizmden açık faşizme geçme eğilimleridir. Anti-faşist mücadele esas olarak bu faşist kurumları yok etmeden başarılamaz. Anti-faşist mücadele, anti-oligarşik mücadeleye tabidir. Bu sebeple mevcut nisbi demokratik ortamı korumak temel alınamaz. (Talidir.)

Yukarıda öz olarak anlatmaya çalıştığımız tahliller gençliğin mücadele ve örgütlenmesi için getireceğimiz programları biçimlendirir. İşte bizde ODTÜ sorununu daha sistemli olarak getirebilmek için ülkeyi tahlilimiz ışığında gençlik sorununu ve onun önüne dikilen engelleri açmakta yarar görüyoruz.

BUNALIM DÖNEMLERİ

Kapitalizmin genel bunalımı kendi içinde 3 evreye ayrılır. Bunalım dönemlerini ayıran kıstaslar kabaca, emperyalistler arası ilişkiler ve emperyalist ülkelerle sömürge ve yarı-sömürge ülkeler arası ilişkiler olarak tanımlanabilir. Bunun somutlanışı emperyalizmin sömürü yöntemlerindeki göreceli değişikliklerdir. Emperyalizmin genel bunalımı 1903 yıllarında tekellerin, belirgin olmasıyla başlar(1) 1917'ye kadar olan dönem 1. bunalım dönemi, 1917-1946 II. bunalım dönemi, 1946'dan günümüze de III. bunalım dönemi olarak adlandırılabilir. Bu bunalım dönemlerini belirleyen faktörler, metropol ülkeleri kendi aralarındaki ilişkiler ve metropol ülkelerle sömürge ülkeler arasındaki ilişkilerdir. Kısaca bu bunalım dönemlerine bir göz atacak olursak bu dönemlerde emperyalizmin sömürge ülkeler açısından bir "dışsal olgu" olduğu gerçeğini görürüz yani emperyalizmin yaptığı sermaye ihracı ağırlıkla üretken alanlara yönelmekte büyük ölçüde sermaye ihracı "nakit sermaye" olarak yapılmaktadır.

"...Bu sömürüyü sağlıyabilmek için ticari limanlardan uzak iç bölgelere kadar bir işbirlikçi komprador burjuvazi ve tüccar-tefeci sömürü şebekesi kurulmuştur. Ülke içindeki temel dayanak bu şehirlerde mamul malları pazarlayan ve iç bölgelerde ucuz hammadde sağlayan işbirlikçi burjuvazi ve tefeci-tüccar ağı ile kırsal kesimlerde hakim yapı olan feodal toprak ağaları olmuşlardır. Kırsal kesimdeki feodalizmi tasfiye yoluna gitmemişler onu kendi emperyalist politikalarına uyumlu bir hale çevirmişlerdir. Bu dönemde kırsal kesimde otorite zayıflığı belirgin bir özelliktir. (Emperyalizm ve Yeni Sömürgecilik, Devrimci Gençlik Yayınları, sayfa 42)

III. BUNALIM DÖNEMİ

1946'lardan sonra başlayan bu süreçte emperyalizm biçimsel olarak (bu kelimeye dikkat edilmelidir) bazı değişikliklere uğramıştır. II. yeniden paylaşım savaşından sonra ABD emperyalizmi savaşın tek ve rakipsiz galibi olarak ortaya çıktı. Ancak bu dönemde yaptığı sermaye ihracı ve transferi ile birlikte dünya emperyalist-kapitalist sisteminin jandarmalığını yüklenen ABD iflah olmaz bir hastalığa tutuldu. Dünyanın 1/3'ünün sosyalist bloka katılmasıyla birlikte pazar sorunu büyük önem kazandı.

Bu dönemde emperyalizmin biçimsel değişikliklerini iki temel noktada toplayabiliriz.

1. Emperyalistler arası antagonist çıkar çelişmeleri bir emperyalist yeniden paylaşım savaşına yol açması imkanı ortadan kalkmıştır.

2. Emperyalist işgal biçim değiştirmiştir.

Bu iki değişikliği aslında şu başlıklar altında da inceleyebiliriz.

1- EMPERYALİSTLER ARASI İLİŞKİ

Sermayenin yoğunlaşması ve merkezileşmesi sonucu sermaye belirli ellerde toplanmaya yönelmiştir. Gidiş tek tekele doğru bir gidiştir.(2) Ancak bu pratik olarak tamamlanması olanaksız bir süreçtir. İşte bu entegrasyon konusu iki temelde çarpıtılmaktadır. İlki, entegrasyonu mutlaklaştırarak çelişki-entegrasyon bütünlüğünde entegrasyonun ağır bastığını söylemektedir. Ve bu önerme entegrasyona gidildiğinden savaş çıkmayacağına varmaktadır. Yani emperyalizm savaşın sonu olacağını bilmekte bunu engellemek için de "politik tercih" olarak entegrasyona gitmektedir. İşte bu adamı "ultra-emperyalizm" tezine vardırır. Bu "sol" lafızlarla süslenen teori aslında savaş ve entegrasyon konusunu temelde çarpıtan ikinci teoriye hizmet eder, yani sorunu ikinci tahrifatçılara yardım etmek için onların görmek istedikleri gibi formüle eder. İkinci tahrifatçıları oluşturan TSİP, TİP v.s. ... revizyonistlerdir. Bunlar da sorunu ilk tahrifatçılar gibi koyup kendi kafalarındaki tabloyu, eleştirirler yani "entegrasyona gidildiği için savaş çıkmıyor" derler ve onu eleştirirler bu en azından bilimsel namısluluğa sığmaz. Bir görüş eleştiriliyorsa onun dedikleri (dendiği gibi, duyulmak istendiği gibi değil) eleştirilmelidir. Savaş çıkmaması çelişkilerin artması, ancak askeri plana yansıyamaması entegrasyonu artırır. Bu emperyalizmin ölüm döşeğinde can çekişmesini doğurur.

"...Bu dönemde emperyalizmin iç ve dış pazarlarının son derece daralması, buna karşılık sorunun yeniden paylaşım savaşı ile çözümlenememesi karşısında, genel olarak emperyalizm, özel olarak da Yankee emperyalizmi içte ve dışta iki metoda başvurmuştur. İçte ekonomisini askerileştirmiş dışta ise, eski sömürgecilik metoduna ilaveten yeni sömürgeciliğe başlamıştır. (M. Çayan Bütün Yazılar, sayfa 328)

Savaş sorunu hergün aynı şekilde "eleştirilmektedir"(!). Ancak savaş çıkmamasını eleştiren kimse emperyalistler arası savaşın çıkacağından bahsetmemektedir, kimi şimdi belirtisi yok ama çıkabilir diyerek utangaç bir şekilde ifade etmekte (örneğin KSD) kimi de savaş çıkacağı ama bu savaşı iki "emperyalist"(!) ülke yani "Sovyet Sosyal emperyalistleriyle"(!) ABD emperyalistleri arasında olacağını iddia etmektedirler Kanıtlarında hergün aynı yumurtayı yumurtlayan tavuk misali "Sovyet Sosyal emperyalizminin varlığı" yumurtasıdır.

2- YENİ SÖMÜRGECİLİK

III. bunalım döneminde emperyalizmin pazarları, görülmemiş derece daraldı, dünyanın II. paylaşım savaşından sonra 1/3'ü sosyalist oldu. Bu da büyük ölçüde pazar darlığını ortaya çıkartan bir etken oldu. İşte I., II. bunalım dönemi de ülke içinde direkt artı-değer sömürüsünde bulunmayan emperyalizm, bu dönemde ülke içinde üretken alanlara sermaye yatırarak direkt artı-değer sömürüsünde bulundu. İşte bu, olay emperyalizmin "içsel olgu" olması olarak adlandırılır. Üretken alanlara yatırılan sermaye alt yapı da pre-kapitalist üretim ilişkilerini çözeltir, çarpık da olsa bir kapitalizm alt-yapıda hakimiyetini kurar. Bu olayda "yukardan-aşağıya demokratik devrim" ya da "tarımda bonapartizm" olarak adlandırılır. Ancak bu olay toprak sorununun tam anlamda çözüldüğünü söylemek değildir. Alt-yapıda büyük ölçüde tamamlanan demokratik devrim üst yapıda tamamlanamamıştır. Bu yüzden ülkedeki anti-oligarşik, anti-emperyalist devrimin özünü toprak devrimi belirlemez. Yukardan-aşağıya demokratik devrim olayını Lenin şöyle açıklıyor.

"...Stolipin Anayasası ve Stolipin tarım politikası, çarlığın eski yarı ataerkil ve yarı feodal sisteminin çöküşünde yeni bir aşamayı, bir orta sınıf monarşisine dönüşüm için yeni bir hareketi belirler... Bu uzun bir süre devam edersе .... bizi her türlü tarımsal programdan vaz geçmeye zorlayabilir(abç) Rusya'da böyle bir politikanın başarıya ulaşmasının mümkün olmadığını söylemek boş ve aptalca bir demokratik gevezelik olurdu. Mümkündür! Stolipin politikası sürdürülürse... Rusya'nın tarımsal yapısı bütünüyle burjuva bir nitelik kazanır, daha güçlü köylüler hemen hemen bütün toprak hisselerini ellerine geçirirler, tarım kapitalistleşir ve kapitalizm koşullarında tarım sorununun her türlü çözümü -radikal ya da başka biçimde- imkansız hale gelir.(aktaran Birikim, sayı 1, sayfa, 22)

Ancak bu yöntem başarıyla "demokratik devrimi" tamamlayamaz sorunun ağırlı ve sancılı bir "çözümü" olabilir ancak. III. bunalım döneminde emperyalizme bağımlı çarpık kapitalist yapı içinde hakim sınıfların siyasi var oluş tarzı olan "oligarşik diktatörlüğü" görüyoruz. Hakim ittifak merkezini emperyalizm tarafından doğuştan tekelci olarak biçimlendirilen yerli tekelci burjuvazinin oluşturduğu ve toprak ağaları ve tefeci bezirganların en elit kesiminin ittifakı olan bir "oligarşik diktatörlüktür."

Bütün bu emperyalizm tahlillerinin sonucunda, emperyalizme karşı verilecek mücadele anlayışının formülasyonu gereklidir. Emperyalizmin III. bunalım döneminin dünya çapında baş çelişkisi, emperyalizmle sömürge ve yarı sömürge ülke halkları arasında ise bu çelişkinin çözüm yöntemi emperyalizme karşı halk savaşlarıdır. Bu nedenle emperyalizmin gizli işgali altında bulunan ülkemizde de anti-oligarşik devrim gereklidir. Bu devrim, oligarşik dikta ile halk arasında çelişkiyi çözerek kesintisiz devrim anlayışı içinde, işçi sınıfının ideolojik önderliğinde sosyalizme varır. Başka bir deyimle, em-

Devamı sayfa 5'de.

GENÇLİĞİN MÜ
Örgütlülüğün Önüne

A- GENÇLİK MÜCADELESİ NEDİR?

"Gençlik, öğrenci gençlik,özellikle işçi gençlik mücadelenin sonucunu tayin edecektir." (Lenin)

Özellikle 1965'lerden bu yana Türkiye gençliği Türkiye halklarının , anti-emperyalist anti-oligarşik mücadelesinin en ön saflarında kavganın en kızgın yerinde saf tutmuştur. Bunun anlamı şudur ki,devrimci gençlik, hınçlı ve azimli bir mücadele geleneği içinde pişmiştir! Bilinçlenmiştir.

Sosyalistlerin tarihi misyonu halk yığınlarına bilinç taşımaktır. Devrimci hareketin bilinçli katılıcıları olmak ve bilinçli katılıcıların, niceliğini ve niteliğini arttırmaktır. Gençlik yığınları kendi özel konumları gereği (aydın karakterine sahip olmaları) sömürünün karşısında en çabuk uyanan, en erken devinen halk kesimleri arasında yer alırlar.

Türkiye gençliği de ilk önce, oligarşinin kendi üzerlerine yönelttiği ağır baskı siyasetine tepki olarak, kendi ekonomik-demokratik sorunları mihverinde mücadele alanına atılmıştır. Ancak böylesi bir tavır alış, kendi başına ele alınınca bir anlam ifade etmez. Bilinçli aydın eylemi, halk eylemi ile kaynaşmadığı müddetçe, nesnel muhtevası bakımından nihai ve kalıcı bir devrimci eylem niteliğine sahip olamaz. İşte bunun içindir ki, oligarşinin gençlik hareketlerini "bir avuç anarşistin bozgunculuğu" olarak anlatma mavalı, halk yığınları indinde kendilerinin söyleyip kendilerinin dinlediği hezeyanlara dönüşmeye başlamıştır.

Öte yandan, Türkiye gençliğinin mücadelesi, Türkiye'de yaşanılan devrim sürecinin perspektifinden ele alınmalıdır.
Türkiye'de demokratik halk devriminin başarılabilmesi için belli toplumsal güçlere dayanması gerekir.Bu toplumsal güçler şunlardır. İşçi sınıfı, köylülük ve şehir küçük burjuvazisi (Aydınlar ve özel olarak öğrenci gençlik şehir küçük burjuvazisinin kesimleri) bugün Türkiye devriminin temel siyaseti faşizmin yani oligarşinin yerle bir edilmesidir. Bu yüzden anti-faşist ve anti-oligarşik mücadele programları ve bunların temel ittifakları çakışmaktadır, aynıdır. Öte yandan, haldeki durumda faşizmin azgın saldırıları karşısında eldeki demokratik mevzileri korumak görevini yerine getirebilmektedir. Burada üzerinde durulması gereken, bu mücadele platformunun çerçevesinde, kalmak bir anlamda bizleri faşistlerin istediği yer ve zamanda mücadele vermeye mahkum etmektedir. İşte kırılması gereken bu çerçevedir.

Bu mücadele platformunda bile, hayatın bütün alanları için geçerli olan şeyi faşizme karşı tavizsiz mücadele siyasetini asıl kavranması gereken halka diye almaktır.

Öyleyse gençlik mücadelesinin asıl yönü ne olmalıdır? sorusuna cevap bulmalıyız. Hemen belirtelim ki, bu cevap, ülkemiz devrimci hareketinin bu hedefe ulaşması için oldukça önemli eksikliklerei söz konusudur.Bu eksiklikler devrim için gerekli olan objektif şartların mevcudiyetine rağmen gündemde olan eksikliklerdir. Başka bir deyişle devrimci hareket halk yığınlarıyla bütünleşebilmek, onları seferber edebilmek için kaçınılmaz olan subjektif koşullarda, örgütlenme araçlarında onları bilinçlendirme araçlarında yoksundurlar. Bunu kavrayabilmek için devrimci hareketin neden bilinç ihtiyacı olduğunu hatırlamamız gerekir. En kısa şekliyle, taşıyıcılara hareketin birliğinin, hareketin sürekliliğinin, ondaki kendiliğinden eğilimleri (bugün yaşadığımız evrede olduğu gibi) yerine bilinçli mücadelenin konulması oldu - ğunu hatırlamamız) bilmemiz gerekir. Elbette bunu gerçekleştirecek, olan devrimci gençlik değildir. Bu yüzden devrimci gençlik, devrimin temel itici güçleri işçilerin ve köylülerin mücadelesine bilinçli katılıcıları olmak,halk eylemlerinin ön saflarında yer almak göreviyle , yükümlüdür. Bu yüzdendir ki, gençlik mücadelesini tek başına ele almak bir anlam ifade etmez. Gençli - ğin kurtuluşunun Türkiye halklarının kurtuluşuyla mümkün olacağını, gençliğin özgül sorunları kalıcı çözümlerinin ancak böyle gerçekleşeceğinin bilincinde olarak örgütlenmesini ele almalıyız.

GENÇLİĞİN ÖRGÜTLENMESİNİN ANLAMI

Ekonomik-demokratik mücadelenin konusu halk kesimlerinin yaşam ve çalışma koşullarının düzeltilmesidir. Kapitalizm var oldukça bu önemli bir mücadele olarak kalacaktır.Haksızlıkların teşhir edilmesi, sınıf bilincinin uyanması için başlangıç noktası olabilir. İşte öğrenci gençliğin akademik talepleri uğruna mücadelesi bu mücadelenin kapsamına girer.
Demokratik kitle örgütleri, kitle - lerin ekonomik-demokratik talepleri uğruna mücadele ettikleri için, demokratik örgütlerdir. Demokratik-kitle örgütleri demokrasi mücadelesinin bir parçasıdır. Ve mücadeleleri sadece ekonomik-demokratik değildir. Mücadele alanı olarak ekonomik-demokratik mücadelenin temel alan olması ayrı bir olaydır, bu platformdaki mücadelede de siyasi mücadelenin ön planda tutulması ayrı bir olaydır.

Devrimci Gençlik işte bu doğru teorik tespitleri hayata geçiren bir örgütlenmeye ve mücadele anlayışına sahiptir. Devrimci Gençlik, genç - liğin mücadelesini ve örgütlenmesini GENÇLİĞİN DEVRİMCİ EYLEMİNİN BİRLİĞİ siyasetinde ifade etmektedir. Şimdi bunun ne olduğunu görelim.

GENÇLİĞİN DEVRİMCİ EYLEMİNİN BİRLİĞİ

Anti-faşist mücadele programı gençlik hareketinin eylem birliğinin önemli bir öğesidir. Devrimci gençlik olarak, faşizme karşı mücadeleyi tek bir kitlevi gençlik örgütü çatısı altında birleşmiş gençlik yığınlarını bir kale gibi faşizmin karşısına dikerek sağlayabiliriz.

Gençliğin birliği, onun eylem programı doğrultusunda sağlanmalıdır. Birlik için ideolojik mücadele çok önemli bir araçtır. Ancak ideolojik mücadelenin yönelmesi gerektiği alanları ve platformu da tespit etmek gerekir. Ki bu, siyasi iktidar mücadelesinde gençlik hareketinin taktik güç olarak rolünün belirlenmesinde yatar. Oysa günümüz de bazı gruplar gençlik konusunda farklı program getirmeden kestirme yoldan, kendi siyasi grup olarak var oluşunun ilkelerini aynen gençliğe de uygulayarak (baştan ayrı örgütlenmeye gitmek istedikleri için) gençlik içinde "bizde birlik istiyoruz" çığırtkanlığı ile ayrı örgütlenmeye gitmektedirler. Yalnız bizim gençliğin birliğinden kastettiğimiz mutlak anlamda bütün konularda birlik demek değildir. Ayrı düşünülen noktalar vardır, olacaktır. Ancak birinci olarak, hareketin pratik yararında, ortak hedeflerin tespitinde direkt etkisi olmayan ayrılık konularını, ayrı örgütlenme için gerekçe olarak getirmemelidir. İkincisi ise, o ortak hedefi ele geçirmede ayrı düşünülebilir, fakat bu ayrı düşünmenin dahi mutlak anlamda ayrı örgütlenmenin şartı olmadığı - dır.

Bütün bunların ışığında şunları söyleyebiliriz: En temel noktalarda anlaşıyorsak, hareketin pratik yararları için birliği savunuyorsak , aynı örgütlenme içinde yer alabiliriz. Ülkemizde bunun objektif şartları vardır. Gençlik örgütlenmesi için ekonomik-demokratik platformda bu mücadelenin var olduğunu söylüyorsak bu tek örgüt için atılan ilk adımdır.

Gençlik içindeki çalışmayı tamamıyla tali olarak gören (gençliğin temel olmadığını söyleyen) her grup, gençlik örgütlenmesi içinde olan unsurları ile bu örgütlenmenin çıkarları arasında bir uyum üzerinde anlaşmak asgari örgütlenme ilkeleri açısından olanaklıdır. Hatta bu ilkelerin farklı yorumlanmaları bile ayrı örgütleri getirmeyebilir, yeter ki, hareketin pratik yararları için, ortak hedef için ayrı düşünülmesin. Kaldı ki yukarıda belirttiğimiz gibi,ayrı örgütlenmeler gençlik için ayrı ön planda tutulmasından kaynaklanmaktadır. Unutulmaması gereken gençlik konusunda önerilen eylem programı, siyasi program içinde tali bir öneme sahiptir. Bu söylediğimiz ışığında, günümüz pratiğine göz attığımız zaman hareketin pratik yararları uğruna mücadeleyi kendi grupsal çıkarları için feda eden siyasi yoğunluklara tanık olmaktayız. Var olan bu siyasi yoğunluklara kısaca değinmenin yararlı olacağı kanısındayız.

Ankara yüksek öğrenim gençliğinin tek merkezi örgütü AYÖD faşizme karşı mücadelede en ön safta yer alan ve kitlenin taleplerine devrimci bir tarzda çözüm bulan, en geniş kitleleri kapsayan bir demokratik kitle örgütüdür. Buna rağmen, var olan merkezi örgütü parçalamayı hedef alan ve sadece kendi siyasetlerini kabul edenlerden bir tekke örgütü yani İGD kurulmuştur.

İGD'nin kurulma nedeni doğrudan doğruya onun kurucularının varlık nedeninde aranmalıdır. Bu unsurlar sosyal pratik tarafından mahkum edilen görüşlerin sahibidir: Faşizme karşı mücadele kaçaklarıdır. Ayrıca bunları tek başlarına ele almak bile mümkün değildir. En kestirme şekliyle, bunları Türkiye devriminin, Türkiye işçi sınıfının başına musallat olan devrim kaçağı ağababalarının "beslemeleri" olarak tanımlamak gerekir. İşte bu çirkin yüzleri AYÖD v.b. örgütler içinde teşhir olmuş ve dolayısıyla anti- faşist mücadeleden (katılmadıkları için) tecrit olmuşlardır.

Bu tecrit durumu kaçınılmaz olarak onların İGD adını verdikleri tekkelerinde somutlanmıştır.

Aynı şekilde, bir diğer ayrılıkçı grup (daha doğrusu grupçuklar toplamı)ise gençliğin devrimci eyleminin birliğini sabote etmede İGD' lilerle yarışmaktadır."Muhalefet " adıyla bilinen (bu hiçbir zaman, muhalefetten kurtulmadıkları için kendilerinin resmi ismidir.) bu grup,İGD'lilerin sonunu gördükleri için, örgüt içinde ayrılıkçılıklarını sürdürmelerine rağmen, Ankara'da AYÖD dışında bir örgütlenmeye gidememişlerdir.İstanbul'da dernek kuracak kadar kafa sayısına sahip olunca ayrı örgütlenme "cesaretine"(!) kavuşmuşlardır. Şimdilik Ankara'da AYÖD içinde yer almakta, onu kendilerine bir "platform" olarak kullanmakta, fakat militan eylemler söz konusu olduğunda "lafta keskin, pratikte arazi" olmaktadırlar.

Bütün bu anlattıklarımızdan, Türkiye gençliğinin parçalanmaya doğru gittiği sonucu çıkarılmasın, tam tersine, gençliğin devrimci eyleminin birliği bugün Türkiye çapında bir örgütlenmede hayata geçmiştir. "Devrimci Gençlik Dernekleri Federasyonu" bugün bu konuda tartışılmaz bir etkinliğe sahiptir.AYÖD, İ-YÖD v.b. merkezi gençlik derneklerinde kazanılan somut eylem birliği üzerinde yükselen bu Federasyon ayrılıkçı grupların pratikte iflasın ve devrimci gençlerin örgütlülüğünün bir kanıtıdır. Adı geçen ayrılıkçı grupların bu süreçte ayrı yerlerde "merkezileşmeleri" sınıflar mücadelesinin kaçınılmaz sonucudur. Hayat, sınıf pusulaları devrim yönünde olmayan bu kesimleri kendilerine uygun tekkelerine hapsetmişdir.

İşte bu gençlik mücadelesi ile ilgili tespitlerimizi hayata geçirirken çeşitli engellerle karşılaştık. Elbette en büyük engel hayatın her alanında karşımıza dikilen faşistlerdi, ancak bu konuya her dönemde vaktaydığımızdan detaylı olarak

giremeyeceğiz. Doğru yanlışlardan, arına arına doğru olacaktır. İşte bu önerme ışığında saflarımızdaki engellere karşı yani yanlışa karşı doğruyu nasıl savunmamız gerektiğinden bahsetmeyi uygun buluyoruz. Somut ve bilinen olaylar olması açısından örneklerimiz genellikle, ODTÜ yani kendi pratiğimizden seçildi.

Gençlik mücadelelerindeki önerilerimiz ODTÜ'de verdiğimiz mücadeleye şu şekilde yansıdı. Öncelikle, bu konu açıklanırken ODTÜ ve ODTÜ-DER'le gelişen mücadeleye bir göz atalım.

ODTÜ'DE ÖRGÜTLÜLÜĞÜN ÖNÜNE DİKİLEN ENGELLER:

Bilindiği gibi 1971 de proleter devrimci hareket ağır bir yenilgiye uğramış; faşizmin azgın saldırıları devrimci harekette oldukça büyük gedikler açmıştır. Bu dönemde doğal olarak oportünizm ve revizyonizm, "nisbi" anlamda güç kazandı. Biz DEVRİMCİ GENÇLİK olarak ODTÜ'de verilen devrimci mücadeleyi bu dönemin ilişki ve çelişkilerine ve bir süreç olarak izlediği gelişim çizgisine bağlı olarak inceleyeceğiz. Devrimci hareketin örgütlenmesini bu örgütlenmenin önüne dikilen engelleri teorik ve pratik olarak iki platformda ortaya koyacağız.

Yenilgi döneminin başlangıç yıllarında genelde olduğu gibi ODTÜ üzerindede yılgınlık,pasifizm, ve dağınıklık ağır basan eğilimlerdi. Bu eğilimlerin güç kazanması teorik planda oportünizm ve revizyonizmi besliyor, pratik alanda ise örgütlenmenin önüne dikilen en büyük etkenler oluyordu. Önce bu eğilimleri frenlemek ve örgütsel anlamda bir toparlanmaya hız kazandıracak çalışmalara girmek gerekiyordu ki,ODTÜ'de ilk örgütlenme bu temel üzerine şekillendi. Kissinger boykotunun hemen ardından 8 Kasımda yapılan faşist saldırı bu çalışmaların gerekliliğini birkez daha göstermişti. Evet, faşist saldırı geri püskürtülmüştü ama bu yeterli değildi. Faşizmin ODTÜ üzerindeki oyunlarını bozmak ODTÜ'nün devrimci geleneğini sürdürmek ODTÜ'de verilen özerk ve demokratik üniversite mücadelesini ülkemiz genelinde verilen devrimci mücadeleye tabi kılmak gerekiyordu. Bunun ilk ve temel şartıda ODTÜ öğrencilerini faşizme karşı birleştirebilecek bir örgüttü.

Bu zorlamaların sonucu ortaya ODTÜ öğrencilerinin örgütü ODTÜ-DER çıktı ve "ODTÜ-DER Kurulurken" adlı bir broşürlede gençlik mücadelesi açısından ilkelerini ve programını açtı. Bizim bugün için yaptığımız çalışmalar aslında bu programın devamı sayılabilir, yani bu çalışma raporu "ODTÜ-DER Kurulurken" broşürünün bir devamıdır.

Daha önceleri Ankara'da Ankara Demokratik Yüksek Öğrenim Derneği(AD-YÖD) ve ODTÜ Mimarlık Fakültesi öğrenci Derneği (ODTÜ-MFÖD) vasıtası ile sürdürülmeye çalışılan devrimci mücadele yeni bir boyut kazanmış oluyordu.

Örgütlenmemizin önünde duran ilk ve en büyük engel ODTÜ'yü faşistleştirmeye çalışan, hakim sınıfların

...GİN MÜCADELESİ
...Önüne Dikilen Engeller

maşası Mütevelli Heyeti ve okul idaresindeki uzantısını oluşturan faşist öğretim üyeleriydi. Mimarlık Fakültesi Dekanı Atilla Bilgütay ve Sosyal İlimler Bölüm Başkanı Hasan Tan faşizmin okuldaki oyuncularından en iyileriydi. Özellikle ODTÜ-MFÖD'ün Atilla Bilgütay'a ve buna bağlı olarak da Mütevelliye karşı başlattığı hareket ODTÜ öğrencilerinin faşizme karşı ilk direnmeleri oldu. Daha sonra bu Mimarlık Fakültesi özelindeki mücadele, tüm ODTÜ öğrencilerinin de katılması ile özerk ve Demokratik Üniversite kavgasına tabi kılınmaya çalışıldı. Akademik ve Demokratik talepler uğruna mücadele siyasi mücadelenin bir parçası olarak kavranmak zorundaydı. Ama bu yönü kavrayamayanlarda çıktı. Bunlar mücadele yükseldikçe kendilerini ekonomizmin bataklığına gömülmekten kurtaramadılar.

Burada 6 aylık boykotu uzun uzun anlatmayacağız.Ama şurası unutulmalıdır, bu boykot özerk ve Demokratik Üniversite kavgamızın temel taşlarından biridir. ODTÜ öğrencilerinin ODTÜ-DER önderliğinde verdikleri bu uzun ve kararlı mücadele diğer üniversitelerde verilen yada verilecek olan mücadeleye iyi bir örnek olmuştur.

Boykot örgütlü mücadelemizin basamak taşlarından biridir. Bu mücadele, gerek hakim sınıflara gerekse onların okulumuzdaki uzantısı olan faşist Mütevelliye ve rektöre ODTÜ DER'in varlığını ve meşruluğunu kabul ettirmiştir. Biz ODTÜ öğrencileri kendi öz gücümüze dayanarak Mütevelliye ve Rektöre geri adımlar attırdık. Bunun sonucu olarak bir takım demokratik mevziler elde ettik.

Bu uzun mücadele, bir yandan karşı güçleri geriletirken diğer yandan saflarımızdaki yanlış eğilimleri ortaya çıkardı. Bunlar daha sonra belli hiziplerin,grupların, grupçukların ilk tohumları oldu. Neydi bu eğilimler?

Mücadele uzadıkça bazı kesimlerde, kararsızlık ve yılgınlık hakim olmaya başlamıştı. Kesin sonuç alınmadan boykotu kesme girişimleri boykotu kırma biçimine bile bürünebiliyordu. Uzun mücadele dönemlerinde yılgınlık ve kararsızlık revizyonizmin ve oportünizmin en belirgin karakterlerindendir. Nitekim TİP revizyonizmi bu karakterini açığa vurdu. Boykota rağmen kayıtları yapırma kararı aldı. Bu siyasi mücadeleyi kavrayamamanın, ekonomizmin çukurundan bir türlü çıkamamanın en somut göstergesiydi. Ama revizyonistlerin bu kararı daha sonra tüm ODTÜ öğrencilerinin kararlı mücadelesi sonunda mahkum edilecekti.

Yeri gelmişken İlerici Yurtsever Gençlerin durumunu belirtmekte yarar var. Bu baylar, boykot döneminde hiçbir yerde görülmezken, sıcak mücadelenin vanına bile uğramazken, boykottan sonraki dönemde sözü kimseye bırakmaz olmuşlardır. Ankara'daki tek merkezi örgüt AYÖD'e karşı çıkartılan İGD'nin propagandasını yaparak, kendi örgütleri lehine parsa toplamaya çalışmışlar.Onların örgütlülüğümüze zarar veren bu tavırları teşhir edilerek faşizme karşı örgütlü mücadelenin gerekliliği savunulmuştur.

Bu arada boykot döneminde verilen mücadelede kollektif bir anlayış gösteren ODTÜ-DER yönetiminde hatalı eğilimler baş gösterdi. Yönetimdeki bazı arkadaşların geliştirdikleri yanlış bir tavırdan sonra kendilerinden özeleştiri istendiğinde bunu reddettiler. Hemen arkasından yönetimden çekildiler. Daha sonra kendilerini "Devrimci Muhalefet" olarak niteleyen bu grup örgütlülüğümüze zarar veren tavırlar içine girdi. Ama bu olayı salt pratik bir takım görüntülere dayanarak açıklamak yetersiz kalmaktadır. Meselenin teorik temellerini koymak gerekir. Nedir Meselenin teorik temelleri?

Yenilgi döneminden sonraki dağınıklığı vurgulamıştık. Bu dağınıklık süreç olarak teorik ve pratik planda ayrışmanın maddi koşuludur. Bu dönemde tam bir teorik keşmekeş hüküm sürmekte, yalan, dolan, iftira ideolojik mücadelenin(!) en çok benimsenen araçları olmak durumundaydı. Bu dönemi aşmanın tek yolu etkin ideolojik mücadele olmalıydı. Nitekim bu ayrışma süreci önce pratik sonra teorik planda ODTÜ' ye de yansıdı.

İşte biz bazı arkadaşların ODTÜ-DER yönetiminden çekilmesini aslında içinde bulunduğumuz somut koşullarda yaşanması gereken zorunlu bir sürecin başlangıç noktası olarak kabul ediyoruz. Pratikteki bu ayrılık kendini diğer konularda da gösterecekti.

Temel tartışma konusu demokratik merkeziyetçilik ilkesi oldu. Demokratik merkeziyetçilik ilkesinde daima demokrasi ilkesinin ağır basması gerektiğini ileri sürerek örgütsel birlik adına örgütsel anarşiyi savundular. Onlara karşı demokratik merkeziyetçilik konusunda verdiğimiz mücadele bir süreç olarak örgütlülüğü koruma, örgütlülüğü savunma ve örgütlülüğü sağlama biçimleri şeklinde sürdü.

Kararlı mücadelenin sonunda elde edilen demokratik hakların kullanımına sıra geldiğinde mücadeleye balta vuranlar ya da arazide gezinenler en ateşli militan(!) kesildiler. ODTÜ-DER örgütlülüğüne karşı "Demokrasi için Güçbirliği" cephesini açtılar. Boykot döneminde imtihanlara girme kararı alan Halkçı Devrimcilerin ve TİP'lilerin oluşturduğu bu cephe (!) tüm ODTÜ öğrencilerinden gereken cevabı aldı. Bunların ihanet çizgileri kitleler önünde yeterince teşhir edilerek örgütlülüğümüz korundu.

Öğrenci temsilciliğinin yapılan ilk seçimlerinde Ö.T.K. Yürütme Kurulu'na Devrimci Gençlik grubu olarak biz geldik. Yürütme kuruluna seçilen arkadaşlarımız gerek devrimin'D'sinden haberi olmayan Halkçı Devrimcilerle TİP'lilerin oluşturduğu revizyonist cephenin yalan ve tahrifatlarını, gerekse kendilerine Devrimci(!) Muhalefet diyen PDA ailesinin oluşturduğu oportünist cephenin iki yüzlülüğünü açığa çıkardılar. Özellikle TİP revizyonizmine karşı verilen mücadele sonunda bu grup tecrit oldu. Azınlık olmaya bir türlü tahammül edemiyen oportünistlere azınlık olmanın gerekleri kavratılmaya çalışıldı. Biz örgütlülüğümüze zarar veren her türlü sapmalara karşı, demokratik kitle örgütlerinin eyleminin muhtevasını açarak ve demokratik merkeziyetçilik ilkesine devrimci bir tarzda yorumlayarak sonuna kadar örgütlü mücadeleyi savunduk.

Burada sürecin gelişiminin teorik temellerini koymakta yarar var. Siyasi gruplar arasında başlangıçta var olan belirsiz çizgiler ve yüzeydeki ayrılıklar ideolojik netleşme sonucu yavaş yavaş kaybolmaya başlıyor, ayrışma dönemi yerini saflaşma dönemine bırakıyordu. Artık saflaşma döneminin ilişkileri ayrışma döneminin ilişkileri ile yer değiştirmeye başlamıştı. Bunun pratik görünümü üç temel çizginin ortaya çıkmasıdır. Birincisi ÇKP oportünizminin uluslararası planda öncülüğünü yaptığı çizgi, ikincisi SBKP modern revizyonizminin öncülüğünü yaptığı çizgi, üçüncüsü ise 3. bunalım döneminin muzaffer proleter devrimcilerinin öncülüğünü yaptığı çizgidir. Elbette bu çizgiler ülkemiz somutunda da yerlerini alacaklardı.

Tabelasını ülkemizden rahatça görülsün diye yurt dışında yüksekçe bir yere asan 60 yıllık illegal devrimcilerimiz(!) gençliği işçi sınıfının yoluna katabilmek için azıcıkta gençlik içinde dolaşan misyonerler kulübü kuruldu.Bu tekke gençliğin devrimci eyleminin, birliği uğruna verilen örgütlü mücadeleyi sekteye uğratmak için elinden geleni yaptı.

Okulumuzda bu tekkenin misyonerlerinin geliştirdiği örgütlülüğü tanımama eylemleri anında karşılık gördü. Özellikle DGM'lere karşı verilen mücadelede ilerici yurtsever gençlik görüşündeki baylar kendi tekkeci tutumlarını sürdürmeye örgütlülüğü tanımamaya kalkışmışlardır. DGM konusunda birçok eylem gündeme getirilmişti. Afiş, bildiri miting ve yürüyüş ve her çeşit protesto araçları yeterince kullanılarak DGM'lerin faşist yüzü teşhir edilirken, bu tekkeci baylar,örgütlülük açısından büyük hatalar işleyerek geliştirilen eylemlerin hiç birine katılmamışlardır. Hatta engellemiye çalışmışlardır. DGDF' nin düzenlediği miting ve yürüyüşe kitle katılımını azaltmak için, polisin saldıracağı(!), çeşitli provokasyonların yapılacağı(!)gibi uydurulmuş laflarla aleyhte propagandayı sürdürmüşlerdir. Ayrıca okulda DGM leri protesto için Eskişehir yolunda trafiğin kesilmesi gündeme geldiğinde karşı tavır almışlar, ama kitleden tecrit olacaklarını, ezilip geçileceklerini anlayınca son anda goşistlerin(!) peşine takılmışlardı. Burada garip bir tesadüften bahsetmekte yarar var.Daha önceleri bir başka durumda devrimcilerin faşistlerce katledilmesini protesto için aynı eylem gündeme geldiğinde "Devrimci Muhalefet" cephesi küçük burjuva maceracılarının! peşine takılmayı reddetmişlerdi.İşte bu, bize somut olarak şunu gösterir: Somutu yanlış tahlil edenler bir noktada mutlaka birleşirler.

Teorik planda verilecek olan ideolojik mücadele, pratik planda yapılacak olan teşhir çalışmalarıyla tamamlanmadığı müddetçe İYG misyonerleri herzaman kendilerini dinleyecek bir kalabalığa hitap etme olanağına sahip olacaktır.

Oportünistlerin oluşturduğu aile şirketi (Halkın Kurtuluşu, Halkın Sesi, Militan Gençlik v.b.) de modern revizyonizm kadar olmasa bile gösterdikleri siyasetsizlik siyaseti ile(!) örgütlü mücadeleye gittikçe daha çok zarar vermeye başladılar. Özellikle ODTÜ'de ailenin reisi görünümündeki Halkın Kurtuluşu oportünizmi siyasetlerini (siyasetsizliklerini) kitlelere kavratma uğruna teorik tahlil getirmeyi anket derekesine düşürerek gösterdiği acizliği pratikte de gayet açık bir şekilde sergilemiştir. Örgütlülük - ten "ilerici kararları tanımak, gerici(!) kararları tanımamayı" anlayan bu oportünistlere gerici(!) kararlar birkaç kez tanıtılarak(!)dar grup zihniyetlere taviz verilmedi. Örgütlülüğü tanımak(!), örgütlülükten ne anladığını bir türlü anlamayanlar için nayı zordur. Öğrenci Temsilciliği yürütme kurulunun okuldaki disiplini sağlamak için aldığı kararları tanımayıp, bunları kendi dar grupçu zihniyetinden hareketle ilerici(!), gerici(!) diye tasnif etmek, örgütsel anarşiyi savunmak demektir. Sen her nekadar örgütlülüğü savunur görünüyorsan da objektif olarak örgütlü mücadeleyi baltalıyorsun demektir. Burada birkaç olaydan bahsetmekte yarar var.Ankara'da tek merkezi örgüt AYÖD'e karşı çıkamıyan(!) devrimci(!) muhalefet, İstanbul'da merkezi örgüt İYÖD e karşı kurdukları İYDGD'nin okulumuzda da propagandasını yapmaya çalıştılar ama bu tavırlarının örgütlü mücadeleye ters düştüğü vurgulandığı halde, fiilen bu tavırlarını sürdürmek istediler.İYDGD'nin afişlerini astılar. Bu, örgütlü mücadeleye sekte vuran anlayış, anında gereken şekilde kırılarak örgütlü mücadele yerine örgütsel anarşinin konması engellendi. Burada da garip bir tesadüften bahsetmekte yarar var. Aynı tekkeci tavrı İGD misyonerleri gündeme getirdiğinde bizimle beraber örgütlülüğü savunan ve fiilen uygulayan bu baylar,kendi tekkeleri söz konusu olunca, siyasi mücadele adına kendi deyimleri ile sosyal faşistlerin(!) yanında yer aldılar! Bu da oportünizmin ve revizyonizmin aynı yanlış tahliller - den kaynaklandığına somut bir örnektir.

Aynı şekilde Ankara'da okullara gitme mücadelesi verilirken, okullara gitmeyen, ya da sadece bir iki temsilci (!) göndererek havayı koklayan bu baylar okulumuzda aslan kesilmişlerdir. Her yerde en önde savaştıklarını(!) ilan etme cüretini bile göstermişlerdir. Ama bu yalanları anında teşhir edilince, şaşkına dönen aslanlar(!) Ankara'da arkadaşlarımıza saldırmayı faşistlere saldırmaktan yeğ tutmuşlar, böylece nasılda küçük burjuva maceracılığına(!) karşı verdikleri mücadeleyi faşizme karşı verdikleri mücadele - den(!) ayırmadıklarını bir kere daha göstermişlerdir! Ama faşizme karşı birleşen saflarda böyle tavırlara prim verilemezdi. Bu örgütlülüğe karşı bir hareketti. Nitekim bu baylara örgütlülük bir kere daha yine gereken bir şekilde hatırlatıldı(!) Buna rağmen izinsiz yazı asmaya çalışan bu ailenin reisine, tekrardan bir hatırlatma yapıldı. Sonuç olarak şunu söylemekte yarar var: Biz örgütlü mücadeleden yanayız, örgütlülüğü bozucu her tavır anında en sert bir şekilde şimdiye kadar olduğu gibi, bundan sonrada karşılık görecektir. Kimse lümpen tavırları sistemleşmiş kişilere "devrimci" ya da"benim tekkemden" diye sahip çıkmaya kalkmasın.

Biz Devrimci Gençlik grubu olarak ÖTK yürütme kurulunda bulunduğumuz sürece herşeye rağmen gerek İYG misyonerlerinin, gerekse Halkın Kurtuluşunun reisliğini yaptığı ailenin örgütlülüğe karşı geliştirdiği her türlü yanlış eğilimini hem teorik hem de pratik alanda mahkum ederek örgütlülüğü sağladık.

Sonuç olarak içinde bulunduğumuz durum odur ki, bugüne kadar somut koşullardan kaynaklanan ilişkiler, içine girdiğimiz saflaşma sürecine göre yeniden şekillenecektir.

EMPERYALİZM Sayfa 3 den devam.

peryalizme ve faşizme karşı, anti-emperyalist , anti-oligarşik demokratik devrim gündemdedir.Emperyalizme ve faşizme karşı verilecek bu devrim karmaşık görevler bütünüdür. Gençliğin anti-emperyalist, anti-faşist eylemleri de bu bütünlük içinde değerlendirilmeli ve gençliğin devrimci eyleminin birliğini bozan oportünizmin ve revizyonizmin anti-marksist mücadele anlayışları ideolojik-pratik olarak sergilenmelidir.

DİP NOTLAR

(1) Bu konuya SBKP'nin genel bunalımı 1917' de başlatan teorisine cevap verelim. 1917 Sovyet devriminin oluş tarihidir. Sovyet devriminin olabilmesi için devrimin objektif şartlarının oluşunu belirleyen genel bunalımın varlığı gerekir, işte genel bunalımı 1917'de başlatırsak Ekim 1917 devrimini "objektif şartlar" olmadan yapılmış bir devrim olarak nitelemek zorunda kalırız ki, bu Marksizmin en TEMEL önermelerine aykırı anti-marksist bir tezdir. Bu anlamda genel bunalımı doğuran faktörün tekelcilikten kaynaklandığını bildiğimizden tekellerin hakim oluş tarihi 1903'ler genel bunalımın başlangıç tarihi kabul edilir.

(2) Bu süper-emperyalizmle karıştırılmasın. Lenin'de tek tekele gidişin teorik olarak doğru olduğunu belirtiyor. Ancak proleter devrimlerinin buna izin vermeyeceğini söylüyor.

DEVRİMCİ MÜCADELEDE ODTÜ

1956 yılında 72 öğrenci ile öğrenime başlayan ODTÜ müşavir rektör sıfatını taşıyan bir Amerikalı tarafından yönetilmekteydi. 1960 yılında öğrenci sayısı 507'ye yükseldi. Bu tarihten sonra şimdiki bulunduğumuz yere taşınan ODTÜ'ye bina ve diğer araç gereçlerinin sağlanması için her yandan yardımlar yağmaya başladı. Hızla gelişen ODTÜ amaçlarına ulaştıklarını sanan egemen güçleri, çok memnun ediyordu.

Ancak, Hazırlık Okul'unun açılmasıyla ODTÜ'nün çehresi değişti. Çünkü, onun görünümünü değiştirebilecek halk çocukları da artık üniversiteye girebiliyorlardı. Bu yeni öğrenci kitlesi yurdumuzda hızla gelişmekte olan bağımsızlık ve demokrasi mücadelesinde yerini almakta gecikmedi.

6 Ocak 1969 bütün dünyanın gözlerini ODTÜ'ye çevirdiği gün oldu. CIA'nın Vietnam'daki pasifikasyon (halk kitlelerinin devrimci mücadeleye katılmasını ve desteklemesi engellemek için uygulanan her türlü baskı, terör, işkence, katliam politikasının adı) hareketin yöneticisi baş cellat, katil Commer Büyük Elçi olarak Türkiye'ye yollanmıştır. Ankara'ya gelişi sırasında diğer devrimci ve yurtseverlerle ona hak ettiği cevabı veren ODTÜ'lü devrimciler, Havaalanının arka tarafından kaçmak zorunda kalan Commer'i ODTÜ'ye Amerikancı Kurdaş'ı ziyarete geldiğinde gerektiği gibi ağırladılar.(') Yakılan Commer'in arabası hızla büyüyüp gelişen bağımsızlık mücadelesinin meşalesi oldu. Üç binden fazla ODTÜ'lü devrimci, yurtsever genç imzaladıkları dilekçeyle Cumhuriyet Savcılığı'na arabayı sadece 11 kişinin değil kendilerinin yaktıklarını ilan ettiler.

Daha da gelişen toplumsal olaylar ve ülke sorunları karşısında da etkin bir tavır alan, bağımsızlık-demokrasi yolunda mücadele veren ODTÜ'nün tamamen ellerinden gittiğini anlayan egemen güçler, üniversiteyi kapatmayı ve hatta ortadan kaldırmayı bile düşündüler. Meclislerde bu konu tartışıldı, komisyonlar raporlar hazırladı.

Nihayet 5 Mart 1971 sabahı ODTÜ dörtbine yakın tepeden tırnağa silahlı kuvvetlerce basıldı. Otomatik silahlarla öğrenci yurtları tarandı ve Şener Erdal öldürüldü, otuzdan fazla öğrenci yaralandı. ODTÜ öğrencileri, polis copları altında spor salonuna dolduruldu. Yüzlercesi tutuklandı, Üniversite işgal edildi ve kapatıldı.

Artık egemen güçler rahat bir nefes alabilirlerdi.

Bildiğimiz gibi, aynı günlerde faşizmde teşahlandı yukarıdan aşağıya örgütlenip sahneye çıktı. ODTÜ'de öğretim üyelerinin, öğrencilerin, işçilerin tasviyesine başlandı. Devrimcilere, ilericilere saldırı ülke çapında azgınlaşırken ODTÜ de ihmal edilmedi. Bunu üç yıllık koyu bir faşizm dönemi izledi. Bu yıla kadar birçok şehit verilerek elde edilen tüm demokratik haklar gasp edildi. Devrimciler öldürüldü, binlerce ilerici hapse atıldı, işkence edildi, kitaplar yakıldı. İşte bu baskı terör havasından günümüze gelindi.

Biz ODTÜ'lü öğrenciler olarak geçmişimizin canlı mirasına -doğruları ve yanlışları ile- sahip çıkıyoruz. Geçmişin bize verdiği deneyimlerin ışığında ve devrimci yaratıcılığımızı kullanarak, günümüzde de ODTÜ öğrencileri olarak mücadelemizi sürdürmeye kararlıyız. ODTÜ-DER'in kuruluşunun anlamı işte bu anlayışta yatmaktadır.

O.T.K.'NIN KURULUŞUNDAN BUYANA.....

FAŞİZMİN BASKILARI.....

Bilindiği gibi 1973'lerde 1971 yenilgisinin getirdiği, ağır yaralar ve bu nedenle genel olarak Türkiye solunda var olan dağınıklık, gençlik içine de yansıyordu. ODTÜ'lü devrimciler bu dağınıklığı engelleme-, ODTÜ'de kendiliğinden gelişen mücadeleyi örgütlü bir mücadeleye dönüştürmek ve bunu tüm yüksek öğrenim gençliğinin özerk ve demokratik üniversite mücadelesinin bir parçası kılmak için Şubat 1974 de ODTÜ-DER-i kurdular. ODTÜ-DER'in ODTÜ öğrencilerine kısa zamanda örgütsel önderliğini kabul ettirmesi ve mücadeleyi toparlaması hakim sınıfları ürküttü. ODTÜ üzerinde eskiden beri var olan baskı yeni boyutlara ulaştı. Öğrenciler üzerindeki akademik baskı had safhaya varmış, bunun yanısıra jandarma eğitim alanından çıkmaz olmuştu. ODTÜ'de beş kişi yanyana gelse jandarma tarafından tutuklanıyor, legal gazeteleri okuyan yada satan arkadaşlarımız götürülüyordu. Nisan ayında yapılan boykot ve davullu zurnalı yürüyüş Rektör Tarık Somer'i ürküttü ve hakim sınıfların kuklası olan bu kişi okulumuzu onbeş gün kapattı.

Bunun karşısında ODTÜ'lü öğrenciler 15 Mayıs 1974 tarihinde "süresiz boykot" ilan ettiler. Boykotumuz doğru bir siyasi önderlik etrafında tüm öğrenci kitlesinin katılması ile zafere ulaştı. Bugünkü demokratik mevzilerimizin çoğunu bu uzun süreli mücadelemiz sonunda kazandık. Bu mücadele süresince hakim sınıflar ODTÜ öğrencileri üzerine amansız bir baskı yönelttiler. ODTÜ- DER sıkıyönetim komutanı tarafından kapatıldı. Fakat ODTÜ öğrencileri mücadelelerini yurdun dört bir yanında yaymasını bildiler. İstanbul'da İzmir'de ve Anadolu'nun dört bir yanında "Faşizm direnişimizi kıramıyacaktır", "Özerk ODTÜ" pullarına hala raslanması bunun en güzel kanıtıdır.

ODTÜ-DER önderliğinde yapılan boykotumuz yaz sonunda belirli boyutlara ulaşmıştı. Bu aşamada ODTÜ öğrencileri olarak belli bir güç toplamasını sağlamak ve bu platformda hedefi vurmak gerekiyordu. İşte bu amaçla ODTÜ-DER yönetimi ilk adım olarak o günlerde Ankara'da yapılacak olan CHP mitingine katılma kararı aldı. Bu mitinge katılmanın amacı ilerici bir tabana sahip olan CHP mitinginde, halkımıza ODTÜ öğrencilerinin sorunlarını yaptıkları boykotun amaç ve hedeflerini açık bir biçimde duyurmaktı. Bu amaç miting esnasında büyük ölçüde gerçekleştirildi. Fakat mitingin dağılması esnasında Maltepe' de yolu kesen polis; tam ODTÜ öğrencilerinin oraya geldiği sırada saldırıya geçti. Bu panzerli, silahlı, coplu saldırı, öncelikle ODTÜ öğrencilerini hedef alıyordu. Hem ODTÜ öğrencilerinin mücadele azmi kırılacak, hemde mitinge gelen emekçi halka iyi bir "Ders" verilecekti. Fakat hakim sınıfların ve polisin bu amacı gerçekleşemedi. Çünkü, ODTÜ öğrencileri halkla omuz omuza polis saldırısına karşı direndiler. Bu saldırı ODTÜ öğrencilerini yıldırmadı, bilakis onların mücadele azmini daha da pekiştirdi.

Yeni sömestrinin başlaması ile ODTÜ-DER'in aldığı "kayıtlara hayır" kararı son darbeyi vurmak amacını taşıyordu. Örgütlü bir biçimde uygulanan bu karar, gerçektende boykotumuzu hedefe ulaştıran son darbe olmuştu. ODTÜ öğrencileri "öğrenci-temsilciliği" gibi, özerk ve demokratik üniversite mücadelesinde çok önemli bir mevzi kazanmışlardı. Boykotumuz doğru bir siyasi önderlikle yönlendirilen her türlü kitle mücadelesinin en sonunda mutlaka başarıya ulaşacağının bir kanıtı oldu. Faşizm saldırmış, ama ODTÜ öğrencilerinin ODTÜ-DER önderliğindeki örgütlü bütünlüğünü parçalayamamış, direnişlerini kıramamıştı. Hakim sınıflar faşist zorbalarıyla, polisi ile, sıkıyönetimiyle saldırmasına rağmen ODTÜ öğrencileri demokratik haklarını söke söke almışlardı ve büyük bir kıskançlıkla savundular. Bu arada revizyonist ve reformist ihanet cephesinin oluşturduğu demokrasi için güç birliği (DİGB) ODTÜ öğrencilerinden gereken cevabı aldılar.

Ö.T.K. seçimleri yapıldıktan sonra yürütme kuruluna ODTÜ-DER yönetim kurulu getirildi. Öğrenci temsilciliği kurumu (Ö.T.K.), böylece ODTÜ öğrencilerinin demokratik kitle örgütü olan ODTÜ - DER'in görevini yüklenmiş oldu.

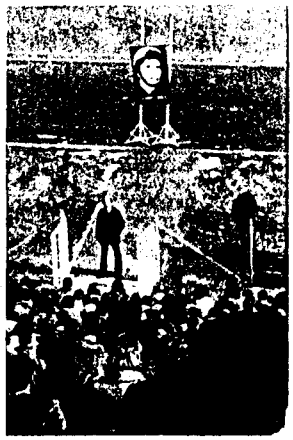
Faşizm kazanılan bu demokratik mevzilerden hiç memnun değildi. Bu hoşnutsuzluğu, hemen ODTÜ öğrencilerinin aleyhine bir kampanya başlatarak gösterdi. Faşist basında "ODTÜ'de halk mahkemeleri kuruluyor, giyabında ölüm kararları veriyor" manşetlerine raslanıyordu.

Neydi bu halk Mahkemeleri?

Boykotumuz sırasında az sayıda da olsa derslere giren, boykot kırıcılığı yapanlar olmuştu. Boykottan sonra bu kişilerle bölümlerdeki, sınıflarındaki arkadaşları arasında bir soğukluğun meydana gelmesi doğaldı. Bunun önlenebilmesi için boykot kırıcılığı yapan arkadaşların bu sekter tavırlarından dolayı özeleştiri yaparak davranışlarının yanlışlığını ve üzerlerindeki baskıyı anlatmaları gerekiyordu. Bu mekanizmayı işleten arkadaşlarla diğer arkadaşların ilişkileri normale döndü. Fakat faşist basın bu olayı asılsız demogojilerle olayı saptırarak, yeni bir saldırı için zemin hazırlıyordu. Fakat her defasında gereken cevabı halkımız veriyordu.

Bu saldırılar kısa bir zaman sonra ardarda gelişti. 28.12.1975 günü Hazırlık Okulu önünde iki faşist zorba silah çekerek okumak isteyen yurtsever devrimci arkadaşlara ateş açtılar. Fakat bu, kiralık katiller "bu okulda ya biz yada hiçkimse" diyerek arkadaşlarımızı tartaklamışlar ve otobüsten indirmişlerdir. ODTÜ öğrencileri, bu saldırıların hiçbirinde sessiz kalmadı ve faşistlere verilmesi gereken cevabı her defasında verdi.

En büyük ve planlı saldırı 3 Ocak 1976 sabahı yapıldı. ODTÜ otobüs duraklarına, silahlarıyla saldıran faşist komando bozunturları onlarca arkadaşımızı yaraladı. Bu saldırı sonucu ağır yaralı olarak hastaneye kaldırılan devrimci arkadaşımız Semih Erbek birçok fedakarlıklara rağmen kurtulamayarak şehit oldu. Semih Erbek arkadaşımızın cenazesini almaya gelen binlerce ODTÜ öğrencisine Ankara Tıp Fakültesinin önünde polis ateş açmış ve birçok arkadaşımız bonun sonucu yaralanmıştı. Semih Erbek kardeşimizin cenazesini buradan kaçıran polis, cenazenin ODTÜ'ye getirilmesine de engel oldu. Fakat ODTÜ öğrencileri şehit kardeşinin cenazesinin arkasından memleketi olan

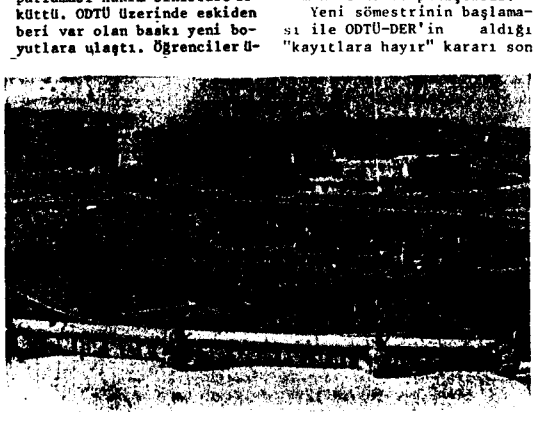

Bursa'ya gittiler ve cenaze merasimine katılarak son görevlerini yerine getirdiler. Böylece polisin bütün tertiplerine rağmen, bir devrimcinin cenazesi daha faşizme karşı eylem haline dönüştü. Hakim sınıfların bu olaydaki tavrı, onların bir devrimcinin cenazesinden bile ne denli korktuklarının en somut kanıtıydı.

Faşistlerin silahlı saldırısının yanısıra, Rektörlük düzeyinde de ODTÜ öğrencilerinin üzerinde yeni yeni oyunlar tezgahlanıyordu. Rektör Tarık Somer kendisini eleştiren bir bildiri yayınladığından dolayı, bu bildiri geri alınmaz yada inkar edilmezse Ö.T.K.'yı fesh edeceğini duyurdu. Fakat öğrenci temsilcileri bildiride yazılı şeylere sonuna kadar katıldıklarını, üstelik ÖTK'nın böyle kişisel kaprislerle bir çırpıda fesh edilecek bir kurum olmadığını bildirdiler.

Söylediğini yapmaya cesaret edemeyen Tarık Somer, Ö-T.K.'yı fiili olarak işletmemek için temsilcilerin bütün görüşme isteklerini reddetti ve Ö.T.K. yürütme kurulu üyelerini kendisine hakaret ettikleri gerekçesiyle disiplin kuruluna verdi. ÖTK. yürütme kurulu üyeleri disiplin kirulu önünde bildiride yazılmış olan her şeyi savundular ve Tarık Somer hakkındaki eleştirilerin o-nun bu davranışı ile kanıtlandığını belirttiler.

Bugünlerde kafeterya önünde olan bir olay ise, rektörlük ve jandarmanın tutumunu bir kez daha sergiliyordu. Sosyal-İş Sendikası'nın kanuni bir bildirisini dağıtan bir işçi ve bunu okuyon bir öğrenci jandarma tarafından tutuklanmak istendi. Fakat jandarma jeepinin etrafını çeviren işçi ve öğrenciler jandarmanın arkadaşlarımızı tutuklamak için hiçbir neden olmadığını ve arkadaşlarımızı jandarmaya teslim etmeyeceğimizi bildirdiler. Jandarma tavrını

geri almamak istemesine rağmen, öğrenci ve işçilerin haklı ve azimli direnişleri karşısında arkadaşlarımız serbest bırakıldı.

Bu sıralarda Tarık Somer' in görev süresi dolmuştu.Yeni Rektör adayı olarak çeşitli isimler ortalıkta dolaşıyordu. Bunlar afasında 12 Mart döneminin kanlı celladı Faik Türün'ün ismi bile vardı. ODTÜ öğrencileri Faik Türün gibi faşist niteliği olan kişilerin rektör olması halinde kesin tavır alacaklarını kamuoyuna duyurdular. Sonuç olarak Rektörlüğe Prof. Dr.Ilgaz Alyanak getirildi.

Ilgaz Alyanak'ın ilk yaptığı şey Ö.T.K. Yürütme Kurulu ile görüşmek, öğrenci - lerin istek ve sorunlarını dinlemek oldu. Bu bizim açımızdan desteklenecek olumlu bir davranıştı.

Öğrenciler üzerindeki baskılar ise her geçen gün daha da yoğunlaşıyordu. 95 kişi ODTÜ-DER üyesi olmakla suçlanıp, gizli örgüt(?) kurdukları iddiası ile Ankara DGM tarafından aranmaya başlandılar. Bu kişilerin içinde Ö.T.K. yürütme kurulu üyeleri ve pekçok temsilci arkadaş da vardı. Hakim sınıfların asıl amacı ODTÜ öğrencilerinin elindeki demokratik mevzileri geri almak, öğrenci temsilciliği mekanizmasını çalışmaz hale getir - mekti. Bu asılsız iddialara cevap kısa zamanda geldi.Binlerce ODTÜ öğrencisi imzaladıkları bir bildiri ile yalnız bu 95 kişinin değil kendilerinin de ODTÜ-DER üyesi olduklarını ve ODTÜ-DER' in yasal bir örgüt olduğunu duyurdular.

Sömestre sonunda ise ODTÜ yurtları jandarma tarafından arandı. Düzenli eğitimin sürdüğü, demokratik bir ortamın varolduğu ODTÜ'de hiçbir gerekçesi olmayacak bir arama sonucu yedi arkadaşımız tutuklandı. Piyasada serbest olarak satılan ve okunan binlerce kitap ve dergi toplandı. ODTÜ öğrencileri ertesi gün Rektörlüğün önünde toplanarak olayı protesto ettiler ve baskıların kendilerini yıldırmayacağını, mücadelelerini durduramayacağını , bir kez daha duyurdular.Böylece 75/76 ders yılının ilk dönemi sona ermiş oluyordu. Böylece ODTÜ Türkiye'de "düzenli eğitim yapan tek eğitim" kurumu oldu. Bunun nedeni: Besbelli ki, yurtsever ODTÜ devrimcilerinin ODTÜ' - nün pasifleştirilmesine karşı verdikleri aktif ve tavizsiz direniştir. ODTÜ' de faşist komandoların bulunmayışı ikinci neden olarak gösterilebilir.

Tatil süresince bütün dedikodu ve söylentileri ile birlikte yeni mütevelli heyeti seçimi gündeme geldi. Faşist MC iktidarının demokratlardan oluşan bir mütevelli heyeti ataması beklenemezdi ve de öyle oldu.

15 Kasım 1976 ODTÜ'nün 20. kuruluş yıldönümü idi. Her - gün şaşaalı temel atma törenleri yapan siyasi iktidar mütevelli heyet aracılığı ile ve "olay çıkar" gerekçesi ile, 20. kuruluş yıldönümü törenini yasakladı. Bu törenin yasaklanma nedeni, yapılsa kendileri için bir yüz karası olacağı idi.Çünkü özerk ve demokratik üniversite yolunda atılan adımlar bu törene de yansıyacaktı.

Üniversitenin açılması ile egemen sınıfların okulumuzdaki uzantıları mütevelli ile her düzeydeki gericiler öğrenci-işçi-öğretim üyelerine ve Rektör Ilgaz Alyanak'a karşı yoğun bir saldırı kampanyası başlattı.

Kayıtlar sırasında. esasında danışman öğretim üyelerinin görevi olan ders verme yetkisini üzerine alan Sosyal Bilimler Bölümü başkanı Hasan Tan öğrencilerin, sert tepkisi üzerine bu işten elini çekti. Hasan Tan bununla da kalmadı. Öğrenciler üzerindeki baskısını yeni oyunlarla sürdürdü. Odacısı olan bir işçi, bölümde öğrencilerle çıkan bir sürtüşme esnasında, önce jandarmaya sadece öğrencilerle tartıştığını söylemesine rağmen daha sonra Hasan Tan'ın zorlaması ile ifade değiştirerek, öğrenciler tarafından "dövüldüğünü" iddia etti.

Bu arada Ilgaz Alyanak'ı yıpratmak için yoğun çabalara giren mütevelli heyeti okuldaki bütün atamaları durdurmuştu. Öte yandan öğrencilerin yaptığı seminer,toplantı ve anma günlerinde jandarma müdahale edeceğini bildiriyor, mütevelli heyeti ise okulda yapılan "ihtilal provalarını"engelleyememekle rektörü sorumlu tutuyordu.

Faşizm ve okulumuzdaki uzantıları sadece öğrencilere saldırmıyor, ODTÜ işçisinin, sendikal mücadelesinin önüne de engeller koymaya çalışıyordu. Sarı sendika ODTÜBE - İŞ'in sözleşme yetkisinin bitmesinden sonra ODTÜ işçilerinin sendikal mücadelesi yükselmişti. Hakim sınıflar, bu mücadeleyi durdurmak için ODTÜM-SEN isimli yeni bir sarı sendika kurdurdu. İşçiler, el altından ülkücü işçiler derneğine üye olmaya zorlanıyor, sendika seçme özgürlüğü engelleniyordu.

Bütün bu baskı ve oyunlara rağmen ODTÜ öğrencilerinin desteği ile işçiler Sosyal - İş içinde örgütlendiler.Sarı sendika ODTÜM-SEN'in son günlerinin geldiğini. anlayan başkan Kutlay Çelik faşist yüzünü açığa çıkardı. O zamana kadar Rektörün yanında olduğunu söyleyen Kutlay Çelik, şimdi "işçilerin can güvenliğinin kalmadığı(?)" gibi saçma iddialarla rektörü sorumlu görüyor ve Ilgaz Alyanak'a karşı açılan saldırı kampanyasına katılıyordu. Bir süre sonra, MHP'li bakan M. Kemal Erkovan'da bir demeç vererek bu kampanyaya katıldı. "ODTÜ'de can güvenliği kalmamıştır, sorumlusu rektördür..."

İşçilerin can güvenliği kalmadığı iddiasının altında yatan gerçek şuydu: MHP üyesi faşistlerin okulda üslendikleri evrak ve arşiv dairesinin Şefi orada çalışan işçilere baskı yaparak, "can güvenliklerinin kalmadığı" biçiminde bir dilekçe imzalatmıştı. Daha sonra Ö.T.K.'

ya gelen bu işçiler dilekçeyi zorla imzaladıklarını ifade ederek bunu imzalarıyla kanıtladılar ve böylece faşist demogojinin ipliği pazara çıktı.

Mütevelli Heyeti de boş durmuyor, faşist basın kanalıyla saldırıyı yoğunlaştırıyordu. Mütevelli Heyet Başkanı Ahmet Sonel'in demeçleri gerici basında manşet olmuştu. "ODTÜ bir anarşist yuvası haline gelmiştir, devlet otoritesi kalmamıştır bunu yıkacağız..." (29-30 Ekim Hergün ve Anadolu gazeteleri)

Bilindiği gibi Ö.T.K. kurulduğu günden bugüne ana çalışmalarından birisi de kurumun yasallaşması çabaları olmuştu. Bu konuda öğrenci temsilcileri uzun bir çalışmanın sonucu olan bir tüzük hazırladılar. Tüzüğün hazırlanmasında temel alınan ilkeler, demokratik kitle örgütlerinde devrimcilerinde temel aldığı ilkeler doğrultusunda oluştu. Temsilciler tarafından hazırlanan bu tüzük bazı değişikliklerle akademik konsey tarafından oy birliği ile kabul edilmiş mütevelli heyeti tarafından onaylanıp kesinleşmeyi beklemektedir. Üniversite konseyinde yapılmasında ısrar ettiği değişiklikler,bizce çeşitli aksak yönleri içermektedir. Bunların başlıcaları öğrenci faaliyetlerinin organizasyonu ve seçim biçimidir. Öğrenci temsilcilerinin bu konudaki muhalefeti saklı olmakla birlikte, bizler bu tüzüğü mütevelli heyet karşısında desteklemeliyiz. Bu tüzüğün demokratik üniversite mücadelemizde ileri adımlar olarak niteleyebileceğimiz önemli noktaları şunlardır: Bu tüzükle öğrencinin yönetime katılmasında somut adımlar atılmaktadır. Bütün bölüm kurullarına sınıf temsilcileri, öğrencilerle ilgili bütün komisyon ve kurullara (disiplin, yurtlar, burs, vs...) temsilciler meclisince atanacak birer öğrenci temsilcisi söz ve oy hakkı ile, üniversite konseyinde bir yürütme kurulu üyesi söz hakkıyla katılmaktadır. Ayrıca öğrenci temsilciliğinin öğrencilerden toplanan paralardan oluşacak bütçesinin kabulü tüzüğün içindedir.

Yukarıda belirttiğimiz gibi muhalefetimiz saklı olarak bu tüzüğü mütevelli heyet karşısında destekliyoruz. Mütevelli heyetinin üniversite konseyinden geçmiş bu tüzük karşısında alacağı tavır, okulumuzda bundan sonra gelişecek olaylara büyük ölçüde açıklık getirecektir.

Bu arada mütevelli heyeti öğrenciler üzerinde yeni yeni oyunlar tezgahlamaya devam ediyordu. ODTÜ'de derslere gelmeyen faşist katiller, mütevelli heyeti tarafından yönetmenlikler açıkça çiğnenerek Gaziantep kampusuna alındı, yönetmeliklere aykırı olan bu uygulamanın amacı, ODTÜ Gaziantep Kampusunu faşist bir karargah haline getirmekti. Nitekim buradan giden faşistler, Gaziantep ODTÜ öğrencilerine saldırmakta gecikmediler,fakat orada da gereken cevabı aldılar. Ö.T.K. yürütme kurulu bu uygulamanın varlığını duyduğu gün, rektörlüğe baş vurmuş ve bu uygulamanın derhal kesilmesini sağlamıştır.

Bilindiği gibi okulumuza, bu yıl çok sayıda öğrenci alınmıştır. ODTÜ'de yapılan üniversite giriş sınavları sırasında bir bildiri dağıtan Ö.T.K. bu yıl üniversiteye giren arkadaşların karşılaşacakları sorunlar, ODTÜ' de ve Türkiye'de özerk ve demokratik üniversite mücadelesinin ulaştığı boyutları anlatmaya çalışmıştı. ODTÜ'- ye girmeye hak kazanan arkadaşlardan büyük bir çoğunluğu yurtlarda yer olmadığı gerekçesi ile açıkta kalmıştı. Ö.T.K. yürütme kurulu bu konuda idari düzeyde çeşitli girişimlerde bulundu.700 arkadaşımızın açıkta kalmaması için şehirde tesbit ettiği yurt binasının kiralanması önerisi getirerek rektörlüğe başvurdu.Fakat Ö.T.K.'nın bütün bu çabaları sonuçsuz bırakıldı. Geriye yapacak tek birşey kalmıştı. DİRENMEK.Ve tüm ODTÜ öğrencileri bu 700 arkadaşın meselesinin kendi meseleleri olduğunu bir kez daha gösterdiler. 700 arka - daşımıza derhal yer bulunması için bir günlük boykot kararı alındı ve toplu halde yurtlara gidilerek orada kurulan çadırlarla durum protesto edildi. Bunun üzerine başta Mütevelli Heyeti olmak üzere idari organlar cevap verdiler. Arkadaşlarımıza boş yurt binası bulunana kadar yurtların çalışma salonlarına yatak konmasına karar verildi. Böylece, özerk ve demokratik üniversite kavgasında örgütlü bir biçimde direnmenin yararını bir kez daha gördük.

Yalnızca bu çözümün geçici bir çözüm olduğunu gözardı etmemeliyiz. Çünkü, Ö.T.K önderliğinde verdiğimiz mücadele sonucu elde ettiğimiz yurt hakkı, eğer bu hakkı korumak için mücadele edemezsek elimizden alınabilir.Gerçekten yurt hakkını elde etmemizde en büyük etken Ö.T.K nın doğru önderliğidir, bu yüzden tüm sorunları hep birlikte bir örgüt çatısı altında halletme alışkanlığını kazanmak zorundayız. Yurt sorunundaki bu başarıya sahip çıkarak parsa toplamaya kalkan ve Ö.T.K.'nın bu konuda pasif davrandığı dedikodusunu yayan görüşlere (oportünist görüşler) karşıda ÖTK'yı savunmak ve bu parsacı zihniyeti teşhir etmek hepimizin görevi olmalıdır.

Biz birlikte ve örgütlü olduğumuz anlamda güçlü olduk ve bu beraberliği bozan herkese karşı da mücadele etmemiz gerekmektedir. Ayrıca Ö.T.K. yürütme kurulu olarak çalışma salonlarındaki arkadaşların sorunlarıyla ilgilenen bir komite kurduk. Arkadaşlar bu komite vasıtasıyla her türlü sorunlarını Ö.T.K.'ya iletmelidirler.

Bütün bu baskı ve saldırılar nispi demokratik bir ortamın sağladığı özerk üniversite yolunda önemli adımlar atılmış olan düzenli eğitimin sürdüğü "ODTÜ örne - ğini" ortadan kaldırmak amacını güdüyordu. Bu amaç, içinde bulunduğumuz sömestride, "Rektörün görevden alınması" olayı ile birlikte daha yeni ve değişik boyutlar kazandı. Rektörün görevden alınması bize bir kere daha şunu gösterdi: Faşizm sadece devrimcilere değil demokratlara, kendinden olmayan herkese saldırır.

Şimdi Rektör olayına kısaca bir göz atalım:

22.12.1976 Rektör Ilgaz Alyanak'ın mütevelli heyeti ile anlaşamadığını, ya kendisinin görevden alınmasını ya da Mütevelli heyetinin istifasını isteyen bildirisi yayınlandı. (22 Aralık Cumhuriyet, Milliyet gazeteleri)

23.12.1976 Ö.T.K., Sosyal-İş Tüm Öğretim Üyeleri Derneği, Öğrenci Aileleri Derneği ortaklaşa bir basın toplantısı yaparak rektörün görevden alınamayacağını, Mütevelli Heyetinin istifasını istediler. Bu sırada yapılan forumda durum protesto edildi.

24.12.1976 Mütevelli Heyeti Rektörü görevden aldı. Fakülte ve Bölüm kurulları ve Akademik Konsey kararın karşısında olduklarını vurguladılar. Öğrenciler bir forum yaparak Mütevelli Heyetinin, istifasını istediler.

28.12.1976 Karar M.E.B. tarafından onaylandı.

29.12.1976 ODTÜ öğrencileri Kızılay'da bir gösteri yaparak rektörün görevden alınamayacağını vurguladılar,Mütevelli'nin istifasını istediler. Aynı gün bu konu Mecliste görüşüldü. DGDF genel Başkanı M.Ali Yılmaz bir açıklama yaparak "Rektörün görevden alınmasının ODTÜ'yü faşistleştirme çabalarının bir parçası olduğunu belirtti.

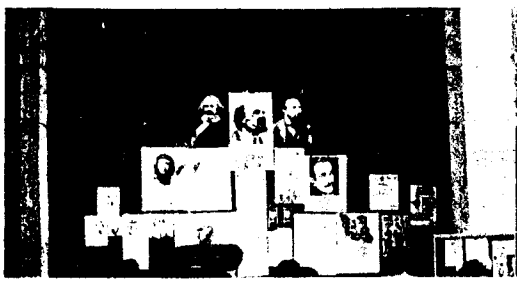
30.12.1976 ODTÜ öğrencileri Mütevelli Heyeti başkanının yazıhanesi önünde bir protesto gösterisi yaptılar. 31.12.1976 ODTÜ-ÖTK önderliğinde, ODTÜ-İFÖD, ODTÜ-FEFÖD ve ODTÜ-MFÖD ortaklaşa bir bildiri yayınlıyarak kararın anti-demokratikliğini vurguladılar, Mütevelli Heyetinin istifasını istediler. Bu bildiri Kızılay'da halka dağıtıldı. Polis ODTÜ öğrencilerine saldırarak bildiri dağıtımını engellemek istedi.

1.1.1977 ODTÜ öğrencileri Kızılay'da Mütevelli Heyetinin istifasını isteyen el ilanları dağıttılar.

2.1.1977 ODTÜ öğrencileri özerk ve demokratik üniver - site mücadelelerini anlatan, "Halkımıza.." başlıklı bir bildiriyi tüm Ankara'da evlere dağıttılar.

15.1.1977 "Özerk ve Demokratik ODTÜ" miting ve yürüyüşü yapıldı. Ö.T.K., AYÖD DGDF ve işçiler adına temsilciler konuştu, Mütevelli Heyetinin istifası istendi.

Bu miting gerçekten ODTÜ öğrencilerinin faşizme karşı haykırışı oldu. 15 bin civarında yurtsever ve devrimci, "Mütevelli Heyetini" istifaya davet etti. Bu ayrıca ÖTK kitlelerden soyutlanıyor 5-10 kişilik eylemlerle sorunu geçiştiriyor diyen 'lerici. Yurtsever Gençlik" ve 'Muhalefet' görüşlerinin yüzüne bir tokat gibi patladı.Onlar amaca varmak için çeşitli mücadele yöntemlerinin gündeme

getirilebileceğini anlamıyorlar, yada anlamak istemiyorlardı. Ayrıca nasıl örgütlülüğü bozmaya yöneldiklerini bu miting tüm çıplaklığıyla gösterdi. 'İlerici Yurtsever Gençler' tekkeci anlayışlarından vazgeçmedikleri için ODTÜ konvoyunun dışında 'insiyatif kullanma" hevesiyle örgütlülüğü bozdular. Bu hareketlerinin kendi kendini tatminden öteye gitmediğini bu arkadaşlar ancak tecrit olmalarından sonra anlayacaklar herhalde. Onlar hareketin genel yararları yerine kendi dar grup çıkarlarını koydular. ODTÜ öğrencileri bu tavırları gördüler ve daha sonra yapılan demogojiler bu gerçeği gizleyemeye - cektir. Bu miting dostunda düşmanın da kabul ettiği gibi, ODTÜ öğrencilerinin ÖTK disiplini ve örgütlülüğü altında yapılmış bir anti- faşist eylemidir. Bu arada değil devrimciliğe burjuva dürüstlüğüne sığmayacak eleştiriler gelmektedir. Örneğin 'İlerici Yurtsever Gençler' neden bize görevli kolluğu vermediniz demektedirler. Soruyoruz bu baylarımıza, siz neden yönetimde olduğunuz TÜS-DER vs...demokratik kitle örgütlerinde, bırakın görevli kolluğu vermeyi arkadaşlarımızı toplantılara bile almıyorsunuz? İnsaf edin beyler, oyunu biraz kurallarına içinde oynayın bari.

SOSYAL ÇALIŞMALAR

ÖTK kurulduğu günden bu yana okuldaki tüm öğrenci faaliyetlerini organize etmeye ve denetlemeye çalıştı. Bu konuda özellikle 1971 öncesi geleneklerin canlandırılması amacı güdüldü. 4 yıldan beri kutlanılmayan Göl Bayramı 75-76 yılının ilk sömestresi sonunda geniş bir öğrenci, öğretim üyesi işçi ve ailelerin katılımıyla kutlandı. ODTÜ öğrencileri olarak Yeraltı Maden-İş'in yönettiği Yeni Çeltek grevinde devrimci işçilere halkoyunları ve tiyatro gösterileri düzenlenerek ODTÜ öğrencilerinin halkımızın ayrılmaz bir parçası olduğu simgelendi. ÖTK'ya bağlı spor komitesi devrimci kitle sporu anlayışına uygun olarak ve sporu yaygınlaştırmak amacıyla bir kır koşusu düzenledi.

Bu tür faaliyetlerin amacı mücadelemizle kazandığımız nispi demokratik ortam içinde hem geleneklerimizi canlı tutmak hem de arkadaşlar arasındaki bağları güçlendirmekti. Öğrenci Temsilciliğinin kendisine bağlı olarak kurduğu Sanat Kültür Topluluğu'nun faaliyetleri en yararlı çalışmalardan biri idi. Sanat Kültür Topluluğu, sanata devrimci bir biçimde yaklaşmak, ve devrimci sanatın ilkesi olan sosyalist gerçekçiliği benimsetmek ilkelerinden yola çıktı. Bu yolda yapılan çalışmaların SKT raporunda açıklandığı gibi yüzde yüz başarılı olduğu söylenemez. Fakat devrimci sinemayı tanıtmak amacıyla yapılan film gösterileri ve belgesel filmler (teknik olanaksızlıklara rağmen) belirli bir fonksiyonu yerine getirmeye çalıştı. SKT'nin bu günlerde açtığı bir şiir yarışması henüz devam ediyor. Bu yarışmanın sonuçlarını ODTÜ öğrencileri değerlendirecek ve birinciyi onlar seçecek.

Okulumuzda yapılan sergilerin amaçları ise, sosyalizmin ustalarının hayatları ve mücadelelerini tanıtmak, önemli tarihsel olaylarına ışık tutmak ve günümüzün önemli olaylarını belgelemek, olarak sıralanabilir. (Mao Zedung Che Guevera Sergileri Küba Sergisi, Van Depremi Sergisi, Çeşitli fotoğraf ve el işi sergileri gibi)

Çeşitli ülkelerin halkının müziğini ve devrimci müziği tanıtmak amacıyla yapılan müzik dinletileri Sanat Kültür Topluluğu'nun bir diğer faaliyetidir.

Her sömestir düzenlenen konserler de devrimci müziğin ve halk ozanlarımızın tanıtılması amacını güden, ODTÜ öğrencilerinin birlikteliğini vurgulayan bir olguydu. Ancak bu yıl dönem sonu şenliğimiz hakim sınıflar tarafından açıkca engellendi. Filistin Halk Oyunları Topluluğu'nun uzun süredir Türkiye'de olduğu bilindiği halde jandarma konser gecesi gelip sanatçıları pasaport sürelerinin dolduğu gerekçesiyle götürmek istedi. Bu şenliği sabote etmek için düzenlenmiş bir oyundu. Cem Karaca'nın hasta oluşu ve TİP'in Rahmi Saltuk'a ODTÜ'de konser verme izni vermemesi dönem sonu şenliğinin istenilen biçimde sürdürülmesine olanak tanımadı. Ö.T.K. bu konseri en kısa zamanda tekrarlamak çabası içindedir.

Hakim sınıfların sıkıyönetimsiz sıkıyönetim sürdürmeleri demek olan DGM'ne karşı mücadelenin yükseldiği günlerde ÖTK bu konuda ODTÜ'de ilgi uyandıran çeşitli demokratik kuruluşların temsilcilerinin katıldığı bir panel düzenledi. Bu panelde DGM'nin faşizmin yeni bir baskı aracı olduğu vurgulandı ve DGM'ne karşı mücadele önemi bu mücadelenin nasıl olması gerektiği tartışıldı.

İdeolojik mücadelenin en yararlı araçları olan seminerler bu işlevlerini büyük ölçüde yerine getirdiler. "Demokratik Kitle Örgütleri", "Emperyalizm ve Yeni Sömürgecilik", "Oligarşi ve Faşizm" seminerleri çeşitli görüşlerin açıldığı ve tartışıldığı, revizyonizmin ve oportünizmin mahkum edildiği yerler oldu.

AKADEMİK ÇALIŞMALAR

ÖTK'nın akademik çalışmalarda bu güne kadar belirli eksiklikleri oldu. Bu eksiklikler bir ölçüde ÖTK'nın tam yerine oturamamış olmasına bağlıydı. Fakat bir süreden beri bu konuda ÖTK olarak yoğun bir faaliyete girişildi.

Geçen sömestrinin sonunda repeat ve dismiss durumunda olan arkadaşlar isimlerini Ö.T.K.'na yazdırdılar ve kurtarılabilecek durumda olan pek çok arkadaş bu şekilde, sınıfta kalmaktan yada okuldan atılmaktan kurtuldu.

Bu sömestirin başından itibaren Ö.T.K. Yürütme Kurulu, belirli arkadaşlarla ilişkiye geçerek (özellikle 1. sınıflar için) zor olan derslerin notlarını ve çözümlü problemlerini bastırdı. Hazırlık Okulundaki arkadaşlar için ders notu ve bilinmeyen kelimeleri teksir halinde dağıtma bir sisteme kavuşmuş durumda.

Bildiğiniz gibi 6 aylık boykottan sonra bir dizi kısa sömestir okumak zorunda kaldık. Bu dönemin başında ÖTK Yürütme Kurulu, kısa sömestrin herkesin aleyhine işlediği ve repeat, dismiss sayısını artırdığını gözönünde tutarak Akademik Konsey'e önümüzdeki her iki sömestride 15 er gün uzatma önerisi götürdü. Bu öneri Akademik Konsey tarafından her seferinde reddedildi. Bu konudaki çabalar her Akademik Konsey toplantısında bu konuyu, gündeme aldırmak biçiminde gelişiyor.

Ayrıca arkadaşların ders problemlerini kollektif olarak halledebilmek için okulda ders saatlerinin dışında Ö.T.K. tarafından düzenlenen kurslar gündeme geldi. Bunun sürekli kılınması ile ilgili çalışmalar sürüyor.

İçinde bulunduğumuz dönem açısından önemli olan bir şey de çeşitli bölümlerde olmayan temsilcilik odalarının alınmasıydı. Özellikle Sosyal Bilimler Bölümü'nde uzun süredir Hasan Tan tarafından verilmeyen Temsilcilik Odasının aktif kitle mücadelesiyle kazanılması bu bölümde verilen mücadele açısından önemli bir adımdır.

İşte yukarıda aktardığımız olaylarda belirli hatalarımız ve aksaklıklar oldu. Bunu her zaman açık yürekliliklе kabul ediyoruz. Ve her türlü yapıcı eleştiriye açığız. Öncelikle kendimizde gördüğümüz eksiklikleri görelim.

Eksikliklerimiz Nelerdir
Geçmiş Dönemde Hatalarımız

Mücadele veren örgütlerin, kişilerin eksikliklerinin, hatalarının olmaması beklenemez. Çalışan, iş yapan kişi elbette ki hata yapacaktır. "Hata yapmamanın sigortası iş yapmamaktır" diyor Lenin. Ancak hata yapmanın böylesine normal olduğunu belirtmek hatalarımızı geliştirmemiz, gözardı etmemiz anlamına gelmez. Geçmişteki hatalarımızın sağlıklı değerlendirilmesinin ön koşulu bugüne doğru tespitler ışığında bakmaktır. Hatalar konusunda yapacağımız özeleştiri bizzat pratikte hatalar ortadan kaldırılmadan bir anlam kazanmaz. Bu yazıda ODTÜ-ÖTK'da eksiklik ve hatalarımıza değineceğiz.

Faşistlerin ODTÜ'de tecrit olmasıyla birlikte ODTÜ devrimci, yurtsever, anti-faşist gençliğin yuvası haline geldi. Bu durumla birlikte somut demokratik haklar elde ettik. İşte bu platformda hatalarımızın üzerine daha titizlikle gitmemiz ve kendimizi yenilememiz gerekir. Eski mücadele yöntemlerinin şartlanmasında olarak yeni mücadele platformunda acemilik çektik ve hayatın akışına uygun olarak eylem biçimleri yaratamadık. (Örneğin, birçok konuda rektörlük kanalıyla sonuç elde edebileceğimiz halde bu yolu önceleri denemedik) Bu anlamda bu yeni koşullara uygun mücadele yöntemlerinde çalışmalarda birçok eksiklikler oldu. Örneğin akademik sorunlarla ilgili yürütülen çeşitli sınıf ve bölümlerdeki mücadeleler ve getirilen çözüm önerileri belirli bir sistematik içersinde düzenli bir şekilde yapamadık. Son bir aydır her bölümde açılan "ÖTK Danışma Masaları" daha da geliştirilebilirdi. Ancak bu konuda belirli adımların atılmadığı da söylenemez.

Yürütme kurulu olarak temsilci arkadaşları yeterince denetliyemedik. Örneğin toplantıya gelmemeyi sistemleştirenleri teşhir hatta temsilciliklerinin iptal edilmesi şeklinde müeyyidelerle açığa çıkaramadık. Bu da bazı sınıflarla olan ilişkilerimizi koparıyordu.

Bütün bunların yanında bizim dışımızdaki grupların hiç bir iş yapmadan yukarıda belirttiğimiz eksiklikleri - mizi temel alarak devrimci olmayan ilişkilerle kendilerine taraftar bulma çalışmalarını engelliyemedik. Bu dedikodu platformu aşılmalıdır ve bunun yerine devrimci ilişkiler platformu yaratılmalıdır. Bu konuda önümüzdeki günlerde periodik bülten ve duvar gazeteleri ile dedikoduların önlenmesine yöneleceğiz.

Hatalarımız yapıcı eleştirilerle ortaya konursa devrimci dürüstlükle meseleye yaklaşılırsa gerçekten bunları kabul ederiz ve yapmamaya çalışırız. Bu konuda asıl sorumluluğumuz bizi yönetime getiren 10.000 ODTÜ öğrencisinedir. Saflarımızdaki hatalı eğilimleri düzelte düzelte mücadele daha sağlıklı bir raya oturacaktır.

DEVRİMCİ GENÇLİK gurubu

KIZILDERE UNUTULMAYACAK

30 MART 1972/77

Bundan 5 yıl önce, 30 mart 1972'de, ülkemizde ve bütün dünyada gözler bir Karadeniz Köyüne, KIZILDERE'ye çevriliydi.

Mahir Çayan ve arkadaşları, korkunç bir takip altında Ankara'dan Karadeniz'e geçmişlerdi. Burada, Deniz Gezmiş ve iki arkadaşının idamını önlemek için Ünye Radar üssünde görevli emperyalizmin 3 ajanını rehin alarak Niksar'ın bir dağ köyü olan Kızıldere'ye sığınmışlardı.

Günlerdir ülkemizde bütün devlet kuvvetleri, devlete karşı gelen, devlete isyan eden bu insanların peşine düşmüştü. Devlete karşı gelinemiyeceğini kanıtlamak gerekirdi. Bütün devlet kuvvetleri seferber edildi. Eski "devletlü" İsmet Paşa'ya çağrılar yaptırıldı. Mahir Çayan ve arkadaşlarını bulabilmek için yüzlerce insan işkenceye çekildi. Ülkenin her yanında tam bir savaş hali sürdürülüyordu....

Takipler alabildiğine sıklaştırıldı. Büyük şehirlerde yıldırım hareketları düzenlendi. Her ev her oda didik didik aranmaya çalışıldı. Sokağa çıkma yasağı kondu. Beş kişiden fazlasının birlikte gezmesi suç sayıldı.

Nihayet, mart ayının son günlerinde Mahir Çayan ve arkadaşlarının Karadeniz Bölgesi'nde oldukları tespit edildi. Mahir Çayan ve arkadaşlarını bulabilmek için yüzlerce insan gözaltına alındı. İlkokullar işkencehane olarak kullanıldı. İşkence, aleni, ortaklıkta yapılıyordu. Karakollardan yükselen çığlık sesleri duyulmaktaydı. Hamile kadınlar işkence altına yatırılıyordu. Halkın umutsuz tepkilerinden bile çekinen, korkan egemen sınıflar, toplarıyla tanklarıyla, komanda birlikleriyle, generalleriyle, MİT paşalarıyla üşüştüler Karadeniz bölgesine. Ve muhbirlerinin ve cümle teknik olanaklarının yardımıyla halkın on yiğit savaşçısının Kızıldere köyünde olduğunu öğrenebildiler.

Mübalağasız, ordularıyla kuşattılar Niksar bölgesini. Kızıldere Köyü savaş alanı oldu. Köy evinde 10 yiğit ve evin çevresinde sayısız asker, bu koşullarda bir çatışmaya girdi.

30 mart 1972 akşamı, bütün teleksler, bütün rotatifler, dünya radyolarının hepsi aynı haberi iletiyordu; KIZILDERE'de 10 KİŞİ KATLEDİLDİ!

Oligarşi'nin, tankı, topu, bazukası, paşası, maşası el birliğiyle, bu köy evinde kuşattıkları halkın 10 yiğit savaşçısını imha etmeyi nihayet becerebilmişlerdi.

10'lar, biz buraya teslim olmaya değil ölmeye geldik diyorlardı. Ve öyle oldu. Teslim olmadılar. Direndiler. Öldüler.

30 mart 1972, bundan böyle, devrimcilere yol gösteren bir direnme savaşının alevlendiği gün oldu. Faşizme karşı teslimiyetsiz bir mücadele anlayışına sahip olduklarından KIZILDERE DİRENİŞİ'ni gerçekleştirdiler. Üç yiğit devrimciyi, Deniz'i, Yusuf'u, Hüseyin'i ipe çekerek nelere kadir olduğunu kanıtlama çabasında olan oligarşinin, halk yığınlarına gözdağı verip devrimcileri yıldırmak arzusuyla tutuşan oligarşinin katliamına karşı direndiler. Yoldaşlarının kurtarılması uğruna kendilerini feda etmekten geri kalmadıklarını kanıtladılar...

10'lar, Kızıldere'de oligarşinin baskı ve tenkil politikasına, azgın sömürüsüne karşı çıktıkları için öldürüldüler. Devrim uğruna, teslim olmayı değil direnerek ölmeyi savundukları için öldürüldüler.

KIZILDERE DİRENİŞİ, yaşanılan günlerde, bir rastlantı, bir istisna değildi. Daha önceden Hüseyin Cevahir ve Ulaş Bardakçı, Koray Doğan hunharca katledilmişlerdi. Daha sonraları, Deniz, Yusuf ve Hüseyin oligarşinin cellatları tarafından öldürüldü. İbrahim Kaypakkaya işkencehanelerde faşizme karşı yiğitçe direndi ve öldürüldü. Kızıldere katliamı ise bütün bu dönem boyunca halk yığınlarına uygulanan eziyetin bir parçasıydı. Ve bu direniş, halk yığınlarının hoşnutsuzluğunun en çarpıcı, en somut örneğinden başka bir şey değildi.

Bütün bu olup bitenler, 12 mart askeri darbesi ile başlayan karanlık günlerde yaşandı. Kızıldere'de halkın evlatlarının niçin hunharca katledildiğinin, bütün 12 mart açık faşizmi döneminde onlarca yurtseverin neden kurşunlandığının, işkencehanelere, zindanlara atıldığının ve emekçi halkın azgınca sömürüldüğünün cevabı bu ünlü faşist muhtıranın veriliş amacında saklıdır. Fabrika önlerinde kurşunlanan grev gözcüleri, jandarma dipçiğinin altında inleyen yoksul köylüler, milli zulmün katmerlisine uğrayan, horlanan Kürt ulusu bu muhtıranın yalnızca sömürücülere hizmet ettiğini gördü ve yaşadı.

12 mart dönemi boyunca hakim sınıflar daha fazla semirdi, emekçi yığınları daha fazla sömürdü.

Evet, niçin ihtiyaç duyulmuştu 12 mart muhtırasına?

Çünkü, 1971'e gelindiğinde, oligarşinin muteber temsilcisi Tağmaç'ın deyişiyle sosyal uyanış ekonomik gelişmeyi aşmıştı. Halk yığınlarının mücadelesinin boyutları, kendiliğinden bir niteliğe sahip olmasına rağmen, hakim sınıfların sömürülerini disipline etme çabaları karşısında önemli bir engel teşkil edebiliyordu. Bütün örgütsüzlüğüne ve dağınıklığına rağmen, halkın mücadelesi oligarşinin oldukça telaşa kapılmasına yetmişti. Toplumsal huzursuzluk had safhaya ulaşmıştı. Üstelik, proleter devrimcilerin bu toplumsal huzursuzluğu örgütleme doğrultusundaki girişimleri, oligarşi açısından bardağı taşıran son damla oldu. Bu bakımdan, 12 mart askeri darbesi, sosyal uyanışın oligarşi lehine durdurulması yolunda atılmış bir adımdı.

Öte yandan, ülke ekonomisinin çarpık gelişimine tekabül eden çelişkili ve zoraki bir ittifak olan oligarşik diktatörlüğün sorunları, yalnızca yükselen halk muhalefeti de değildi. 12 mart muhtırası oligarşi içindeki çatışmalara da bir çözüm olmak zorundaydı. Oligarşinin değişik kanatları, halkın yükselen muhalefeti karşısında birleşirken, sömürüden pay alma kavgasında birbirlerine düşmüşlerdi.

Bu kavga, oligarşiyi meydana getiren unsurların farklılığından kaynaklanıyordu. İktidardaki hakim ittifak, bir yanda emperyalizmin doğrudan uzantısı olan tekelci burjuvazi ve öte yanda toprak ağalarının ve tefeci tüccarların en irilerinin oluşturduğu kesimler tarafından meydana gelmişti. Aralarındaki bu ortaklık, zoraki bir ortaklıktı. Herbirinin tek başına cılızlığından ve emperyalizmin sömürüsünün karakterinden dolayı birlikte olmaları, sömürü sofrasını paylaşmada kendi aralarında dalaşmalarını engellemiyor, tersine körüklüyordu. Çünkü tekelci burjuvazinin nihai amacı tek başına iktidar olmaktı. Bu koşullarda, dışa bağımlı ve cılız tekelci burjuvazi ile oligarşi içinde temsil edilen tekeldışı unsurlar arasında nispi bir uzlaşma söz konusuydu.

Bunlardan, emperyalizmle ta başından bütünleşmiş olan tekelci burjuvazi, oligarşinin bel kemiğini oluşturur. Ve oligarşi içindeki siyasi sürtüşmeler, esas olarak, tekelci burjuvazinin ekonomideki sömürü payını tekel dışı unsurlar aleyhine arttırma çabasından kaynaklanır. Ne varki, tekelci burjuvazi diğer unsurları tamamen tasfiye etme şansına sahip olamadığından, süreç içinde, kendisinin daha çok paya sahip olduğu yeni bir uzlaşma aramaktaydı.

1971'lere gelindiğinde, teşvik tedbirleri, finansman kanunları, v.b. girişimlerde, tekelci burjuvazi kendi dışındaki unsurların tasfiyesine yönelik adımlar atmıştı. Böylece, oligarşi içindeki sürtüşmeler önemli boyutlar kazanmış, ve hakim sınıflar gerçekten yönetemez bir duruma düşmüşlerdi. Tekelci burjuvazi, oligarşi içindeki uzlaşmanın, kendi lehine yeniden kurulmasını arzulamaktaydı. Ve 12 mart askeri darbesi, nispi bir istikrarın sağlanması amacıyla oligarşi içindeki bu nispi uzlaşmanın yeniden kurulmasına hizmet etmişti.

İşte 12 mart, sömürenler açısından, kimin daha fazla sömüreceğinin de bir kavgasıdır. Bu kavganın bir sömürü kavgası olduğunu ve kabağın her durumda sömürülenlerin başında patlayacağını unutmamak gerekir. Oligarşi içindeki çekişme yamyamların kendi aralarındaki çekişmedir. Kaynayan 12 mart kazanının içinde pişen emekçi halklardan başkası değildi. Didik didik edilen, etleri parçalanan emekçilerdi, kurşunlanan, zindanlarda çürütülen halkın öncüleriydi. 12 mart ne getirdi, ne götürdü sorusunun en kısa cevabı budur...

12 mart tüm halkımıza açlık, zulüm, baskı, pahalılıktan başka birşey getirmedi. Bütün bu dönem, faşizmin azgınca saldırdığı, kan içtiği bir açık terör dönemidir.

Grevler yasaklanıyor, direnenler, zindanlarda tıkılıyordu. Ülke, işkencehanelerin karanlığında ve darağaçlarının gölgesinde sıkıyönetimle yönetiliyordu. Halkların kurtuluşu yolunda mücadele eden devrimciler katlediliyor; yurtseverleri, peşinen, hapislerde çürütmek, ipe çekmek için mahkemeler kuruluyordu.

Bu dönem boyunca, ATAŞ'ta, MKE'de, Ereğli Kömür İşletmelerinde ve daha birçok işyerlerinde sayısız grevler ertelendi, yasaklandı. İşsizliğin, pahalılığın ölümle, katliamla birlikte kolkola gezdiği ülkede, emekçilerin en hayati hakları bir kalemde silindi. Örneğin, 1970'de 111 olan grev sayısı 1971'de 78'e düştü. Faşizmin en yoğun olduğu 1972-73'de grev sayısı 48 ve 55'e kadar düştü. Faşizmin açık uygulamasıyla yarı yarıya azaldı grevler. Emekçilerin en doğal hakları gaspedildi. Yani hakim sınıflar, vatan-millet-sakarya edebiyatı ile, devletin yüce çıkarlarını koruma çığlıkları ile ücretleri arttırmanın, sosyal hakları elde etmenin yollarını tıkadılar.

"Ülkesi ve milletiyle bölünmez bir bütünüz" diye Kürt ulusuna katliamlar uyguladılar, onların yaşama hakkına tecavüz ettiler. Bölücü iddiasıyla Kürt demokratlarının yüzlercesini zindanlara tıktılar.

Memurların, öğretmenlerin sendikalaşma hakları ellerinden alındı. Okullar birer medreseye çevrildi, yoksul köylülerin toprak istekleri jandarma dipçiğiyle bastırıldı. Küçük üretici, geçimini bile sağlayamadığı taban fiyatlarla susturuldu. Yine bu dönemdeki ücretlerdeki

ON'LAR "KURTULUŞA KADAR SAVAŞ" ŞİA

MAHİR ÇAYAN

Abdülaziz , Naciye
1945, Üsküdar

1970'lerde gelişen Dev-Genç hareketi içinde yetişen Mahir Çayan bu hareket içinde filizlenen Devrimci Hareketin önde gelen bir yöneticisi ve önderi oldu.

Ülkemiz solunun geleneksel revizyonist kalıplarının parçalanmasında ve ülkemizde Proleteryanın bağımsız siyasi eyleminin yaratılması doğrultusundaki gelişmelerde önemli bir rol oynadı.

Bugün Mahir Çayan'ın ülkemiz devriminin sorunlarıyla ilgili teorik araştırma ve yazıları ülkemiz devrimcileri açısından yol gösterici bir özellik göstermektedir. Kızıldere'de yoldaşlarıyla birlikte öldürüldüğü zaman oligarşinin generalleri sevinç çığlıkları içinde sarhoştu. Onu öldürdüler, ama devrimci düşüncelerinin bugün yüzbinlerce devrimcinin ve emekçi halkın kurtuluş mücadelesine ışık tutmasını önleyemediler.

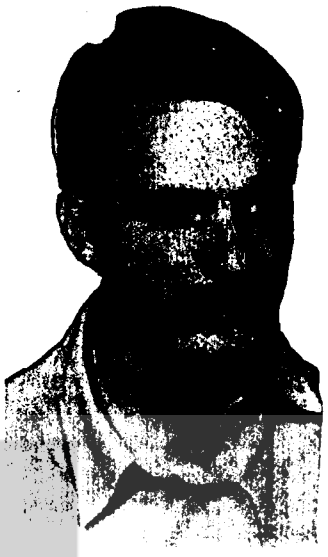
Ülkemizde sol hareketin tam bir teorik keşmekeş içinde bulunduğu bir dönemde kesintisiz Devrim I isimli incelemesini hazırladı. Ne varki 12 Mart dönemine girilirken bu kitabın baskısı henüz tamamlanmaktaydı. Polis tarafından el konulan bu yazının kopyaları bütün 12 Mart dönemi boyunca elden ele dolaştı. Ne varki 12 Mart faşizmine karşı sürdürdüğü silahlı mücadele, yakalanışı, yargılanışı, firarı ve sıkı takip günleri kesintisiz devrim'in II. ve III. kısımlarını hazırlamasına olanak tanımadı.

Ülkemizde firardan sonraki sıkı takip günlerinde yazdığı son yazısının el yazması kopyaları kesintisiz II-III diye tanınmaktadır.

Ülkemiz devrimine bakış açısını veren bir çok yazısı vardır. Bunlardan ASD'ye Açık Mektup'un dipnotunda şöyle diyordu: "Devrim kırlardan şehirlere doğru bir rota izleyecektir. Bu leninizmin sömürge ve yarı sömürge ülkeler için öngördüğü evrensel bir tezdir. Türkiye de yarı sömürge bir ülke olduğu için, Türkiye'de devrim, bu genel evrensel çizgiyi izleyecektir. Yani, son duruşma kırlarda cereyan edecektir. Fakat, emperyalizmin 3. bunalım döneminin özelliklerinden ve Türkiye'deki üretici güçlerin gelişme seviyesinden dolayı Türkiye devrimi, Vietnam, Çin, Küba devrimlerinden farklı ara aşamalarından geçerek zafere erişecektir. Şehir ve kır ilişkileri ve halk savaşının aşamaları kendine özgü olacaktır. Birinci dönemde kırlar temel, şehirler yardımcı "Birleşik Devrimci Savaş" (Bütün bunları "Türkiye'ye Özgü Yol" yazımızda etraflıca koyacağız. M.Ç)"

O yiğit bir önder, büyük bir örgütçü idi. Türkiye devrimi hakkındaki teorik tespitleri Devrimci yola ışık tuttu.

Bir sıra neteri gibi mücadele etmesini bilmişti. Ve, oligarşinin yüreğine korku salması, elbetteki, O'nun Devrimci Hareketimizin yılmaz bir savaşçısı, kararlı bir lideri olmasındandır...

Birde çoğuz çokta biriz
Ne evveliz ne ahiriz
Hepimiz birer MAHİR'iz
Canımıza can isteriz.

Mahir'in annesi oğlunun hayatını bize şöyle anlattı:

14 Ağustos 1945 yılında Samsunda dünyaya geldi. İlkokulu Üsküdar Halil Rüştü İlkokulu'nda bitirdi. (İlkokula 7 yaşında başladı). Paşa Kapısı Ortaokulunu bitirdi. 1960-61 döneminde Haydarpaşa Lisesi'ne girdi. Lisede futbol meraklı başladı. Bu arada Beşiktaş genç futbol takımına girdi.

Daha çocukluk yıllarında iken tarihi romanlara karşı tutkusu vardı. Çok zeki olduğu daha lise çağlarında arkadaşları tarafından söylenirdi. Ders çalışmayı sevmezdi, ancak hiç sınıfta da kalmadı. Lise çağlarında günlük olayları ve içinde bulunduğu siyasi ortamı yakından izlerdi. Çeşitli gazeteler okurdu. Liseyi bitirdikten sonra İstanbul Tıp Fakültesine girdi. 3 aylık bir öğrenimden sonra çeşitli

Mahir bir yaşında

30.11.1961.
Mahir'in kaptanlık yaptığı sınıf maçı.

Yıl 1957, Mahir ilkokulu bitirdi.

Yıl 1963,

Yıl 1963.

ortaokul bir

Yıl 1960 Lise bir

Yıl 1970 Mahir Teşvikiye Hastanesi'nde.

nedenlerden okulu bıraktı. Bir sonraki öğretim yılında İstanbul Hukuk Fakültesi'ne girdi. Bu arada futbolun etkisiyle ayaklarında meydana gelen rahatsızlıktan dolayı 6-7 aylık bir ameliyat dönemi geçirdi (Teşvikiye Hastanesi).

Sonra Ankara Siyasal Bilgiler Fakültesine girdi. Devrimci mücadeledeki yerini almaya başladı. Asıl mücadelesi Siyasal'da başladı ve gelişti. Bu arada S.F.K Başkanlığı'na seçildi. 1968-69 Gençlik eylemleri içinde en ön sırada yer aldı. Yusuf Küpeli'yle tanıştı. T.İ.P Çankaya Yönetim Kurulu'nda iken ise Gülten Savaşçı ile tanıştı. Bir müddet sonra Paris'e gitti. Paris'ten Londra'ya, oradan da Türkiye'ye döndü. Bu gezi 6-7 ay kadar sürmüştü. Paris'e gidişi, orada bulunan Gülten Çayan'ın çağrısı üzerine gerçekleşmişti. Döndükten sonra yakın arkadaşları Yusuf Küpeli ve Cengiz Zapçı ile çalışmalarını sürdürdü. Bu dönemde Yusuf Küpeli F.K.F Başkanlığı'na getirildi. Yakın çalışma arkadaşlarından Cengiz Zafçı okulu bitirdikten sonra Paris'te doktorasını yaparken banyoda ölü olarak bulundu. Ancak sonradan öldürüldüğü saptandı.

Her zaman güler yüzlü, söylediği ve doğru bildiği her konuda inatçı ve sabırlı bir şekilde sonuna kadar ısrar ederdi. O hayatında her zaman sade bir yaşantıya ve gerçeklere önem vermiştir. Yalandan nefret ederdi. Şiiri çok severdi. (Siyasal 2. sınıfta iken SFK Başkanı "Sayın Önen'e Cevap" adlı yazısı Cumhuriyet'te yayınlandı. Yazının konusu akademikti.)

SABAHATTİN KURT

Salih, Saime
1949, Gevaş

Kürt ve Türk Halklarının kurtuluşu yolunda mücadele vermiştir. Devrimci mücadeleye, üniversitedeki anti-faşist mücadelede en ön saflarda yer alan yiğit bir militan olarak katıldı. Dev-Genç'in son MYK **yedek** üyesiydi.

çoğunlukla Dev-Genç'in köy çalışmaları içinde çalıştı. Bu çalışmalarda sorumluluk yüklendiği görevler aldı. Karadeniz bölgesinden Orta Anadolu'ya kadar geniş bir alanı kapsayan köy çalışmalarını sürdürdü. Sol hareket içinde oportünizme ve revizyonizme karşı verilen ideolojik mücadelede Devrimci Hareketin ideolojik çizgisini geniş yığınlara kavratmada önemli rol oynadı.

12 Mart'ın hemen ertesinde, THKP-C'nin güney bölgesindeki çalışmalarında görev aldı. Bir süre, Adana yörelerinde parti örgütleyicisi olarak gizli çalışmalarda bulundu.

1971 Aralık ayında Ankara'ya geri döndü. Burda gecekondulardaki gizli çalışmalarda, örgütlenmelerde yer aldı. Sıkıyönetim tarafından aranmasına rağmen, kitleler içinde rahatça erimesini iyi biliyordu. İlişki kurarken, kitle çalışması yaparken gösterişsiz ve mütevazi bir çalışma anlayışına sahipti.

Mahir Çayan ve arkadaşlarının Sıkıyönetimin yoğunlaşan baskısı yüzünden ve aramaların artmasıyla birlikte diğer yoldaşlarıyla ilişkileri kesildiği zaman, onların Karadenizdekilerle ilişki kurmasını sağlamıştı.

Parmak ile sayılmayız
Kırmak ile tükenmeyiz
SABO derki biz ölmeyiz
Canımıza can isteriz

Mütevazilliği sessizliği, gösterişe düşkün olmayan mizacı, çalışkanlığı ve fedakârlığı ile örnek bir devrimci militan hayatı yaşadı. Geride, bu yönlerini ön plana çıkartan parlak bir anılar yığını ve kararlı bir mücadele anlayışı bıraktı.

SİNAN KAZIM ÖZÜDOĞRU

Ali, Fatma
Şarkışla

1948'de Sivas'ın Şarkışla ilçesinin Gülören köyünde doğdu. Küçük bir çiftçi ailesindendi.

1961'de köydeki geliriyle geçinemeyen ailesi Ankara'ya taşındı. Babası ve diğer kardeşleri inşaatlarda çalışıp ailenin geçimini sağlamaya çalışırken Sinan Kazım Liseye başladı. 1966'da Ankara Atatürk Lisesinden mezun oldu.

Boş zamanlarında tiyatro çalışmalarıyla uğraşır, bol bol kitap okurdu. Müzik severdi. Lisede siyasi düşünceleri henüz oluşmamıştı.

1968'de TRT'de çalıştı. "Köyden Kente" programının hazırlayıcılarındandı. Oradan ayrıldıktan sonra Hacettepe'de müracaat memuru olarak, daha sonra siyasal kantininde çalışarak geçimini sağlamaya çalıştı.

Herkesle uzun uzun tartışır, onları sabırla, kızmadan dinlerdi. Güleç yüzlü, iyi ve yumuşak huyluydu. Çevresindekileri aydınlatmaya, eğitmeye, öncülük etmeye çalışırdı.

Oportunistlerin ideolojik bakımdan teşhirinde faal rol aldı.

Toprak işgalinde, gecekondu bölgelerindeki halkın direnişine kadar çeşitli eylemlere katıldı.

1969' yazında Yozgat'ta köylülere toprak işgalinde önderlik etmiş, işgal uzun süreli, başarılı olmuştu.

Şentepe gecekondularının yıkımında halkla birlikte direnişe katılıp, polisle çatışmaya girmişti.

1971'de Hukuk'a girdi. 1 yıl sonra Sosyal Hizmetler Akademisine kayıt oldu.

Nisan 1970'de Mustafa Kuseyri'nin öldürülmesinden sonra soruşturmaya gelen 1. şube müdürünü dövmekten

Yasla doldu dağım taşım
Devrim yolunadır başım
Vuruldu KAZIM yoldaşım
Canımıza can isteriz

hakkında tutuklama kararı alındı. 1. duruşmada serbest bırakıldı.

Ekim 1970'de Dev-Genç genel sekreterliğine getirildi.

Yakınlarına "Bu mücadelenin içinde ölmek var dönmek yoktur. Eğer ölürsek biz öldükten sonra mücadele sürecektir. demişti.

Kızıldere'den Ankara'ya cenazesini getiren yakınları Karşıyaka mezarlığında Emniyet müdürü tarafından tartaklandı, cenazesi ellerinden alınarak gömüldü. Yakınlarına gösterilmedi.

ÖZEL SAYI DEVRİMCİ GENÇLİK
Sahibi ve Sorumlu Müdür: FARUK YÜKSEL
Yazışma Adresi: P.K. 207 Kızılay / ANKARA
BASKI: EM-AŞ Veb Ofset Tesisleri

ŞİARNI DEVRİM YOLUNA KANLARIYLA YAZDILAR

ERTAN SARUHAN

Ömer Lütfi ve Sabiha
1942, Fatsa.

1955 lerde, ilk defa Yaşar Kemal'in bir romanını okuyarak solculukla tanıştı. Süreç içinde kendisini halkının kurtuluşu uğruna adayan kararlı bir militan oldu. Özellikle köylülük içinde yapılan devrimci çalışmalara aktif olarak katılmaktaydı. Çevre köylerde köylülerle yakın ilişkiler kuruyor ve kitle çalışmasını yürütüyordu. Bu amaçla, "Yeşil Fatsa" adlı siyasi bir gazetenin çıkarılmasında faal rol aldı ve köy çalışmaları yanısıra, 1966'dan itibaren bu gazetenin yayınlanmasını sağladı...

Köylülük içinde sürdürdüğü devrimci çalışma süresinde köylü birliklerinin örgütlenmesini gerçekleştirdi. Kitle çalışmasını bu köylü birlikleri aracılığıyla sürdürürken, devrimci örgütlenmenin çekirdeklerini oluşturmayı da ihmal etmedi. Yine bu çalışmaların bir parçası olarak, bölgedeki eğitim çalışmalarının önde gelen örgütleyicilerinden birisi olarak üzerine düşen görevleri yerine getirdi.

Yaşamının son yıllarında, daha çok işçi sınıfı içinde çalışmaya başladı. Bu arada YİS Karadeniz temsilcisi de oldu.

Tüz bir kitle çalışması sürdürdü. Örneğin 1967'de yapılan yoksulluk yürüyüşü için bir yıl süren bir hazırlık çalışması yapmıştı. Bu miting bir anlamda da bir çıkış noktası sayılabilir. Böylece, çevredeki mitingler ve yürüyüşler yoğunlaşmıştı.

1971 yılında Mart ayı içinde Ahmet ve Nihatla birlikte liselilerin yürüyüşünü düzenledi. Köylülerle birlikte yapılan bu miting de o zamanlar büyük yankı uyandırmıştı.

Ağabeyi Saydam Saruhan kardeşini bize şöyle anlattı:

"Devrimci mücadelede, Karadeniz bölgesi devrimcilerinin eğitilmesi ve halkın bilinçlendirilmesi yolunda yoğun çalışmaları oldu. Öğretmenlik, gazetecilik, işçilik, sendikacılık uğraşlarında; hem bölge içi hem bölge ile, örgütünün genel merkezi arasındaki bağlantıyı sağlamada varolan gücünü kullandı. İlkokul öğretmeni (Fatsa Sakarya İlkokulu) iken kıyıma uğrayınca, Samsun'daki Azot sanayiine işçi olarak girdi. Oradaki işçileri örgütleme çabaları sonunda yine kıyıma uğradı ve işten atıldı. Ama attığı tohumlar bugün yeşermiştir ve Azot Sanalinde bugün devrimci işçiler ve onların devrimci örgütü giderek gelişmektedir. Ziya Yılmazla birlikte çıkardıkları "Yeşil Fatsa" gazetesi ile hem ilçe ve

Kızıldere'yi sardılar
Bomba, kurşun yağdırdılar
ERTAN'ı böyle vurdular
Canımıza can isteriz

yakın ilçeler halkının, hem de köylü ve işçilerin devrimci düşünceden ve toplumsal sorunlar açısından uyandırılmalarında etken oldu. Kurdukları küçük tiyatro ekibiyle de yine ilçelerde ve köylerde aynı amaçlı çalışmaları oldu.

Yapı işçileri sendikası Karadeniz bölge temsilcisi olarak kısa süreli bir sendikacılığı da oldu.

Tüm bunların yanısıra, hem arkadaşlarına hem de yaşadığı çevrenin insanlarına, tevazu, mertlik, doğruluk, yılmaz savaşçılık, başeğmezlik ve eşitlik yönlerinden örnekti. Çok seviliyordu.

THKP-C'nin MYK ile Karadeniz bölgesi eylem ve çalışmalarında bağıntı kurmak, bölgesel önerileri iletmek yolundaki çabası büyüktü.

Halkı için, bağımsızlık için, tüm halklar için nasıl devrimci mücadele verileceğine, gerektiğinde ölümle bile halklara mesaj bırakabilmenin yiğit örneğini arkadaşlarıyla birlikte verdi.

Yaşamı onurumuz, anısı önderimiz olacaktır hep."

AHMET ATASOY

Hüseyin, Sultan
1946, Ünye

Fatsa'nın Sarıhalil köyündendir. Devrimci olmadan önce de yoksulların yanında, zenginlere karşı bir halk adamı olarak nam salmıştı. Alevi bir köylüydü., "Dede"lerin köylüleri sömürmesine karşı çıkarak bilinçlendi; "dede"lerden haraç alır, yoksul köylülere yardım ederdi.

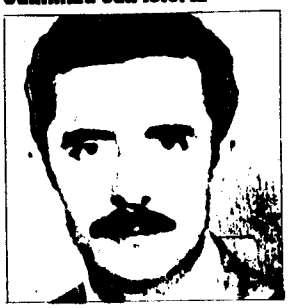
1968 de Ahmet, Nihat'ın arkadaşı olarak devrimciliğe atıldı. Ziya Yılmaz'la birlikte de çalıştı. Onlarla birlikte kitle çalışmaları sürdürdü, mitingler, yürüyüşler düzenledi.

Aşağıda karısı Dürdane Atasoy'un anlattıklarını okuyacaksınız. Dürdane Atasoy, 30 Mart'tan önce işkence altına alınmıştı. İşkencede yiğitçe direndi. Ve işkence sırasında doğum yaptı. 30 Mart 1972'de doğan oğluna KURTULUŞ ismini verdi. Kurtuluş şimdi beş yaşında.

Karısı Dürdane Atasoy'un anlattıkları;

"Devrimci mücadelede Karadeniz bölgesi devrimcilerinin eğitilmesi ve halkın bilinçlendirilmesi yolunda yoğun çalışmaları oldu. İşçilik, sendikacılık uğraşılarında, Ziya Yılmaz'ın matbaasına ve köy işlerine de bakardı. Bu arada iki defa tutuklandı.Ordu mitinginne Ziya Yılmaz'la beraber gittiler. Bu arada bir hafta köyde kaldılar. Tarlalarda ve ormanlarda onların oturduğu yerler ve kuru ekmek yediği yerler bize natıra kaldı. Ahmet devrimci olduktan sonra iyi yolda çalışırdı. Doğruluğu ve mertliği çok

Teslim olmayız dediler
Yiğitçe, meriçe öldüler
AHMET'imi de vurdular
Canımıza can isteriz

severdi. Haklı davalarda herkesin karşısında konuşabilirdi. Ziya Yılmazla birlikte çıkardıkları Yeşil Fatsa gazetesi ile hem ilçe ve yakın ilçeler halkının hem de köylü ve işçilerin devrimci düşünceler ve toplumsal sorunlar açısından uyandırılmalarında etkin oldu.

YAŞAMI ONURUMUZ, ANISI ÖNDERİMİZ OLACAKTIR HEP."

NİHAT YILMAZ

Şevki, Ayşe.
1937, Fatsa.

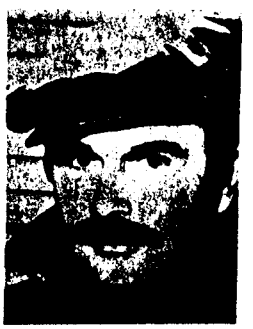
Fatsa'da doğdu.

1965'lere kadar AP'ye oy veren bir kişi olarak bilinirdi. Ve o sıralar siyasi bakışının gerçekten de bunun ötesinde bir boyutu yoktu. Ne var ki ta küçüklüğünden beri feodal kültüre karşı bir baş kaldırı içindeydi. Bu kişisel özelliği ve çevresindeki yakınlarının etkisiyle siyasi düşünceleri tamamen değişebildi ve 1966 yılında kararlı bir devrimci oldu.

Ketum bir kişiliğe sahip olmasıyla tanınırdı. Zengin bir ailenin çocuğu olmasına rağmen, dürüstlüğü ve ketum karakteri onu devrimci olmaya zorlamıştı.

İri yapılıydı ve güçlü kuvvetliydi. Ailesi tarımla uğraşmasına rağmen kendisi çiftçilik yapmadı. Bunun yerine, Ziraat dairesinde şoförlüğü tercih etti. Bu şoförlük mesleğini, devrimci olduktan sonra, Devrimci Hareket yararına kullandı. Kendisinin bir minibüsü vardı. Bundan sağladığı gelir ve arabanın kendisi Devrim'in malıydı.

Nisan 1968 de Fatsa'da TİP binası basıldıktan sonra çıkan olaylardan sonra kaçak duruma düşmüştü. Bu olayla birlikte düzenle bütün bağlarını kesti.

Her biri birer aslandı
Kurşunlar cana dayandı
NİHAT'ım kana boyandı
Canımıza can isteriz

Yakınlarının anlattığına göre, onu en çok etkileyen olay Hüseyin Cevahir yoldaşının öldürülmesi oldu. Kızıldere'ye gitmeden önce çok ağır hasta idi. Buna rağmen, diğer yoldaşlarına yardım etmek için hasta yatağından kalkmasını bildi.

Kurşun sığmaz kemerime
Kan damlıyor ciğerime
El değmeyin ÖMER'ime
Canımıza can isteriz

ÖMER AYNA

Ali, Emine
1952, Diyarbakır-Dicle

Kürt ana ve babanın çocuğu olarak dünyaya geldi. Ezilen bir ulusun tepkisini emperyalizme ve faşistlere karşı kararlı mücadelesinde sürdürdü. Yiğit bir devrimciydi.

İsmi ilk olarak 12 Mart'tan hemen sonra, bir Bankadaki paraların kamulaştırılması sırasında yakalanınca duyuldu. Oligarşi bu olayı "sansasyonel" bir şekilde kamuoyuna sunmak istedi. Ama halkımız büyük bir sempatiyle Ömer'i bağrına basmasını bilmişti.

Ömer Ayna'da, Maltepe cezaevinden firar etmeyi başaran devrimciler arasında yer aldı. Ve Cihan ile birlikte, Mahir Çayan ve arkadaşlarına katılarak, Deniz'leri kurtarmak için harekete geçti. Kızıldere'de yiğitçe direndi ve yiğitçe öldü...

SAFFET ALP

Hamit, Arife
1949, Kayseri. (Em. Hv. Tğm.)

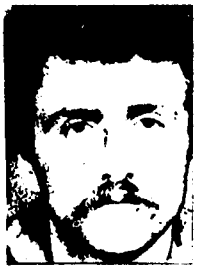
Ülkemizde 1970'lere gelirken yükselen devrimci mücadele bütün halk kesimleri içinde yankı buldu. Ordu içinde de anti-emperyalist yurtsever düşünceler yaygınlaşmaya başlamıştı. Saffet Alp 1968'lerdeki "GÖK SENİN" olayı içinde yer aldı. Daha sonra THKP-C saflarında yer alarak küçük burjuva çözüm yollarına ve cuntacılığa karşı tavır aldı. THKP-C hareketinin ordu içinde çalışmalarında faal bir rol oynadı. İsmi Efraim Elrom'un kaçırılmasına karışınca kaçarak mücadelesine devam etti. S. Kazım ve H. Arıkanla birlikte Karadenize geçtikleri Mart başına kadar Ankara'da saklandı.

Köyün evleri tezekten
Faşistler çıksın tuzaktan
Kurşun sıkar ALP uzaktan
Canımıza can isteriz.

CİHAN ALPTEKİN

Eşref Necati, Ayşe
1947- Ardeşen

Kan yaraşır mert elana
Kızıldere doymaz kana
Faşistler kıydı CİHAN'a
Canımıza can isteriz

Devrimci mücadeleye gençlik hareketlerinde aktif bir şekilde yer alarak katıldı. 1968'de FKF'de TİP etkisindeki pasifistlerekarşı İstanbul'da kurulan DÖB'de yer aldı. Devrimci gençlerin Amerikan emperyalizmine karşı mücadeleye sevkedilmesinde yöneticilik yaptı. 1969'da ise Dev-Genç'in İstanbul Bölge yürütme başkanlığı görevini yüklendi.

Mahir Çayan, Ömer Ayna ve Ulaş Bardakçı ile birlikte faşizmin zindanlarından kaçtıktan sonra, yine M. Çayan ve arkadaşlarıyla birlikte KIZILDERE'YE gitmişti.

HÜDAİ ARIKAN

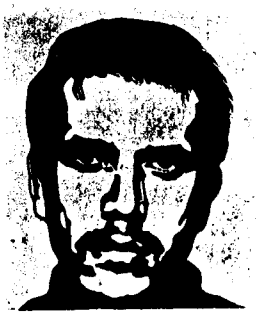
Mustafa-Leyla
1946,Çivril

Dev-Genç'in anti emperyalist ve anti-faşist mücadelesinde militan mücadeleye yatkınlığı ile ön plana çıktı.Beşevler bölgesindeki faşist saldırıların yoğunlaştığı dönemlerde daima faşistlere karşı en ön saflarda mücadele etti. ABD emperyalizmine karşı yürütülen kitle eylemlerine katıldı.

Doğru devrimci görüşüne sımsıkı sarılan bir yoldaştı. Revizyonistlerin ve oportünistlerin çirkin yüzlerinin teşhirinde de üzerine düşen görevleri yerine getirdi.

Dev-Genç'in son MYK'unda görev aldıktan sonra, Dev-Genç'in aktif anti-faşist mücadelesinin yöneticiliğini de yüklendi.

12 Mart sonrasında sıkıyönetim tarafından aranmaya başladı. Uzun süre Ankara'da saklandı. Daha sonra, Sinan Kazım ve Saffet Alp ile birlikte Karadeniz bölgesine geçti.

Enişte emmi dayımız
Artar eksilmez sayımız
Gülsün diye HÜDAYİ'miz
Canımıza can isteriz

GEÇMİŞ KARŞISINDA DOĞRU DEVRİMCİ TAVIR NE OLMALIDIR.

12 mart, Devrimci Hareket açısından ağır bir yenilgi olarak ortaya çıktı.

Ülkemiz devriminin ve onun vazgeçilmez önkoşulu olan bağımsız bir devrimci hareketin, bu yenilginin devrimci dersleri üzerinde yükseleceğine şüphe yoktur.

Engels diyor ki: "sert bir çarpışmadan sonraki bir yenilgi, devrimci değeri kolayca kazanılmış bir zafere eşit bir olaydır."

İşte 1971 yenilgisi ülkemiz devrimi açısından çok zengin dersler ihtiva eden böyle bir muhteva taşımaktadır. Bugünün en önemli sorunlarından biri de kuşkusuz ki geçmişin devrimci derslerinin sağlıklı bir şekilde ortaya çıkarılmasıdır.

Geçmişi ele alıştaki metot ne olmalıdır? Geçmiş hareketin yenilgisi karşısındaki devrimci tavır nasıl olmalıdır?

Bu konuda herşeyden önce şunu ortaya koymak gerekir. Bugünün sorunları karşısında doğru ve bütünsel bir bakış açısına sahip olmayanlar geçmişi doğru bir şekilde değerlendiremezler.

Bugünün sorunları karşısında tam bir ilkesizlik içinde bulunanlar, eklektisizmin bataklığı içinde yüzenler her konuda bir tek yanlılığa varıp çakılmaya mahkumdurlar. Bugüne tek yanlı bakış geçmişin ele alınışındaki bir tek yanlılığa ve onun inkarcılığına varıp dayanmak zorundadır.

Genellikle, geçmişe bakışımızı bugünkü görüşlerimizin belirlediği savı ihmal edilir. Oysa bugüne bakışımız, bugünün sorunlarını kavrayışımız dünü değerlendirişimizi koşullandırır. Dünü bugünkü görüşlerimiz açısından değerlendiririz.

İlginçtir, bu şekilde kimisi geçmişte sosyal emperyalizme hizmeti buldu, kimisi de ABD emperyalizmine ... kimileri de goşizmi, anarşizmi, ve maceracılığı...

Bu yüzden, bugünkü sorunlar konusunda bütünsel ve doğru bir bakış açısına sahip olmayanların geçmişi doğru bir şekilde değerlendirmeleri mümkün değildir diyoruz. Bugünün sorunları karşısında eksiklikler, tek yanlılıklar mutlaka geçmişi ele alışta ortaya çıkacaktır.

Bugün için bütünsel bir bakış açısına sahip olmayanların geçmiş karşısındaki tavrı onu orasından burasından çekiştirmekten öteye gidemez. Bu şekilde geçmiş karşısında devrimci bir tavrın alınması olanaksızdır.

12 mart sonrasında bu soydan çok "geçmiş eleştirileri" ortaya atıldı. Herbirisi subjektif-idealizmle malul, her birisi tekyanlılığın inkar illeti içinde boğulup kalan sözde eleştiriler.

Öte yandan, biz geçmişi bugünkü görevlerimiz açısından ele alıp incelemeliyiz. Yoksa geçmiş hareketi analitik yöntemle parça parça ele alıp orası yanlış, burası kötü, gibi bir değerlendirmeye gitmek ve onun içinden "kötüleri" atıp "iyileri seçmek" tamamen saçma ve idealistçe bir şeydir. Oysa "hareketin, kendi seyri içinde bütün eskimiş ve cansız fikir kalıntılarını süpürüp bir kenara atacağına ufak bir şüphe dahi yoktur. Ama böyle bir kenara atış sadece eski hataların reddedilmesi durumuna indirgenilmemelidir. Fakat mukayese kabul etmeyecek kadar önemli olan şey bunun yeni görevlerin yerine getirilmesine yönelik... yapıcı devrimci çalışma şeklini alması gerektiğidir." (Lenin)

Geçmiş hareketin ele alınışının bugünün somut görevleri çerçevesindeki diyalektik kavrayıştan uzaklaşılması ve onun parça parça sözde "iyilerini alıp kötülerini atmak" sonuçta kaçınılmaz olarak bir **ilkesiz-eklektisizmi** (seçmeciliği) ortaya çıkarır. 12 marttan sonra ortalıkta en çok görülen akım -bu yüzden- böyle bir ilkesiz eklektisizm oldu. Kimi proleter ihtilalci yanlarını savunup küçük burjuva ihtilalci ve revizyonist yanlarını" reddederken, kimi ihtilalci ruhuna sahip çıkıp "teslimiyetçi" yanlarını atarken sonuç olarak inkarcılığın çeşitli kılıflarını yaratmaktan başka birşey yapmadılar. Böylesi iflah olmaz **"seçmecilerin"** geçmiş üzerine şatafatlı, süslü sözleri gürültü ile tekrar edip durmaktan bir an olsun geri durmadıkları halde, hemen daima ya Çin ya da Sovyet kapısına varıp dayanması raslantı değildir.

Geçmişin "kemalizm" sorunuydu, suni denge sorunuydu şuydu, buydu diye parça parça çekiştirilip durularak ve böyle sözde geçmiş eleştirilerinden başlayarak ilkesiz eklektisizmden, kafa karışıklığından ve tam bir siyasi bulanıklılıktan başka bir yere varılamıyacağı için; işte tam da bu yüzden geçmişin devrimci, bütünsel ve sağlıklı bir değerlendirmesinin, ancak bugünün somut sorunları ve temel meseleleri konusunda bütünsel bir bakış açısına sahip olan DEVRİMCİ BİR HAREKET TARAFINDAN YAPILABİLECEĞİNİ SÖYLÜYORUZ. **Eleştiri ancak o zaman geçmişin inkarı olarak değil, geçmişin bugün ve gelecek içindeki yerinin kavranılması olarak, geleceğin bir ipucu, bir yol göstericisi olarak ortaya çıkabilir.**

"Bırakın liberallerin ve dehşete düşmüş entellektüellerin özgürlük adına verilen ilk gerçek kitle muharebelerinden ödleri kopsun, bırakın korkaklar gibi döğüştüğünüz yere tekrar gitmeyin, ölüme giden yola bir daha ayak basmayın desinler, sınıf bilincine sahip proletarya onlara şöyle cevap verecektir. Tarihte bütün devrimlerin büyük sorunları sadece ileri sınıfların tekrar tekrar saldırıları ile çözülmüştür ve onlar yenilgi derslerini öğrendikten sonra zafere ulaştılar. Yenilmiş ordular iyi öğrenirler." (Lenin)

UNUTULMAYACAK

Baştarafı 1. sayfada

gelişmeye bakmak bile, çarkın kimin için döndüğünü ve bu çarkın kimlerin hakkını öğüttüğünü anlamak için yeterlidir. 1970 yılında 35.3 TL. gerçek işçi ücretleri, 1971'de 33.7 TL'ye ve 1972'de 33.3 TL'ye kadar düşürüldü. Emekçilerin yediği ekmeğinin bir parçasına, içtiği çorbasının bir tasına açıktan el konuldu. Bir yandan baskı ve zulüm, öte yandan işsizlik pahalılık emekçi yığınların üzerine bütün ağırlığıyla çöktü.

Oligarşi, kana, paraya doymak bilmiyordu. Halkın iliğini kemiğini sömürdükçe azgınlaştı. Azgınlaştıkça saldırdı. Kısacası 12 mart döneminin bilançosu, halkın yaşam düzeyini düşürerek tekelci burjuvaziye mali kaynak yaratmak; baskı ve terörü arttırarak halkın muhalefetini yıldırmak ve sessizce boyun eğmesini sağlamak; her türden zulüm ve sömürüyü katmerleştirmek diye özetlenebilir....

Ve bir de, nispi durgunluk dönemlerinde, halkın çıkarlarının en keskin savunuculuğunu yüklenenlerin, gerçek savaş günlerinde çirkin yüzlerini açığa çıkarması bakımından önemlidir 12 mart dönemi: Kendisini "işçi partisi" diye gösterenler, sıkıyönetim kapan deyince kapanan, teslim ol deyince teslim olan bir trajedinin şarlatan oyuncuları oldular. İhbarcılık ettiler. Karşı-devrimci saflara geçip devrimcilere küfrettiler. Teslim olmayı reddedenleri maceracılıkla anarşistlikte suçladılar. Oligarşi ile aynı tempoda, onun gönüllü borazanlığını yaptılar. Kimileri de bir köşede oturup olup biteni seyretti, karanlık günlerin kendiliğinden geçmesini beklemeyi yeğledi.

Velhasıl, yoksul halkımız ve devrimciler 12 mart dönemi boyunca bir kez daha gördü: Ateşi ve ihaneti. Belki, 12 martın dönekleri dönekliklerini unuttular, unutuldu sandılar. Ama halkımız kendisine ihanet edenleri unutmadı; kendi kurtuluş savaşçılarını hiç mi hiç unutmadı.

Bunun içindir ki, beş yıl sonra yeniden anarken, diyoruz ki, 12 martın zulmü unutulmayacak!

Kızıldere direnişi unutulmayacak!

Kızıldere Direnişi, Devrimci Hareketimizin yenilgisine rağmen, yenilginin ortasında dimdik duran bir anıttır.

Hakim sınıfların karanlık yüreklerinde bir korkudur.

Halkların ezik yüreklerinde, biraz hüzün, ama daha çok bir ışık, bir umut kaynağıdır.

Evet, 30 mart 1972, oligarşinin sarhoş generallerinin zafer çığlıkları attığı bir gündü. Yiğit savaşçıların cesedleri üzerinde tepindikleri bir gündü. Ama ayıldıklarında kirli kanlarını donduran gerçekle karşılaştılar:

Birde çok olup çokta bir olan, hepsi birer Mahir, hepsi birer Saffet, Hüdai, Nihat, Ahmet, Ertan, Ömer, Cihan, Sabahattin, Kazım olan halkın diğer evlatlarını hatırlamak zorundaydılar.

Ne bazukaları, topları, ne de idam sehpaları yetmezdi çünkü hepsini teker teker, onar onar yok etmeye; ve bu coşkun seli durdurmaya. Karşılarında, her köyün bir KIZILDERE olmaya namzet olduğu, her devrimcinin 10'lar arasına katılmaya can attığı korkutucu bir süreç ve bunun sonucunda devrimci mücadelenin er veya geç başarısı vardı.

Ve 10'lar, Kızıldere'de bazukaların yaktığı, yıktığı köy evinin küllerine gömülmedi. 10'lar halkın kalbine, devrimcilerin bilincine gömüldüler.

10'lar öldüler.

Devrimci hareketimiz yenildi.

Ama hiçbir şey bitmedi.

Daha 30 mart sabahında, Ahmet Atasoy'un karısı Dürdane Kadın, işkencehanede zulmün en katmerlisinin, sancının en katmerlisinin meyvesini verdi. Kurtuluş doğdu. Kurtuluş şimdi beş yaşında. Kurtuluş büyüyor. Kurtuluş büyüyecek.

Daha 30 mart sabahında, devrimci hareketin militanları bir kez daha hınçla bilendiler. Devrimci hareketimiz yenilgiden bu yana beş uzun yıl yaşadı. Devrimci hareket büyüyor. Devrimci Hareket büyüyecek.

KIZILDERE DİRENİŞİ UNUTULMAYACAK!

